

Nr 242.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften, m. m.; given Stockholms slott den 9 mars 1934.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

dels förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften;

dels förordning om stämpelfrihet vid utbyte av lottbrev mot aktiebrev i anledning av solidariskt bankbolags ombildning till bankaktiebolag;

dels ock förordning om stämpelfrihet för deklarationsbevis enligt väpenkungörelsen.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Härigenom förordnas, dels att 1, 3, 4, 7, 8 och 23 §§ förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften¹ samt rubriken till VIII kap. i samma förordning skola erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår, dels att i 47 § i förordningen skall införas ett nytt moment, betecknat mom. 1,² av följande lydelse, dels ock att i förordningen skola införas fyra nya paragrafer med nedan angivet innehåll och betecknade såsom 57, 58, 59 och 60 §§.

1 §.

I fråga om stämpel till expeditionerna hänföras statsmyndigheterna till följande avdelningar:

Tredje avdelningen:

Chefsämbeten och förvaltande myndigheter vid armén och marinen;
— — — domkapitel och Stockholms stads konsistorium; stiftsnämnder;
lantmäterikontor; lantmätare.

3 §.

I avseende på expeditionernas förseende med stämpel gäller, med de här nedan i 7 § nämnda undantag och med iakttagande av vad i 4 § stadgas om inteckningskontrollstämpel, denna tariff:

¹ Senaste lydelse av angivna paragrafer i förordningen, se 1928:317 (där förordningen i dess helhet är återgiven) samt 1929:143 och 259, 1930:243, 1931:169, 1932:285 och 1933:378.

² Förutvarande 47 § 1 mom. har upphört att gälla, se 1929:143.

	1		2		3		4		5	
	Avd.		Avd.		Avd.		Avd.		Avd.	
	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.
Apoteksprivilegium -----										
» på landet.....									80	
Auktorisation för skeppsklarerare:										
i Stockholm och Göteborg							400			
å andra platser							100			
Avflyttningsbetyg för sjöman -----										
Bevis angående domstols -----										
----- för allenast ett bevis.										
» angående anteckning om innehav av in-teckningshandling eller uppvisande av sådan handling, tecknat å företedd handling										
» annat, av underdomstol eller därstädes anställd tjänsteman, -----										
» ----- av allenast 6 kronor.										
» rörande tillfälligt tillstånd att ombesörja skeppsklarering,										
för visst fall							5			
eljest							20			
» annat, rörande tillstånd att utöva näring eller yrke; lika med <i>Tillståndsbrev</i> .										
» ----- uppgår till 1,000 kronor										
» angående uppvisande av in-teckningshandling, då det särskilt utfärdas										
» om registrering av elektrisk anläggning:										
» ----- föra automobil	1				1					
» varom förmäles i 8 § 3 mom och 22 § 2 mom. civila tjänstepensionsreglementet										
» varom förmäles i 1 § 2 mom., 16 § 2 mom. och 17 § 2 mom. tjänstepensionsreglementet för arbetare										
» annat -----										
Fullmakt för -----										
» för mäklare:										
i Stockholm och Göteborg	400									
i övriga städer.....	100									
» , annan -----										
Körkort, innefattande tillstånd till förande av automobil eller motorcykel,										
då, efter återkallelse, nytt körkort utfärdas	18				20					

	1		2		3		4		5	
	Avd.		Avd.		Avd.		Avd.		Avd.	
	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.
då det utfärdas såsom förnyat körkort jämlikt 15 § 5 mom. motorfordonsförordningen	1	50	—	—	2	—	—	—	—	—
då det eljest utfärdas	8	—	—	—	10	—	—	—	—	—
dock att körkort för krigsmakten tillhörande person, som under militärtjänstgöring utbildats till förare, är från stämpel	<i>fritt</i>									
<i>Protokoll, varigenom</i>	<i>fritt</i>									
— — — uppgår till 1,000 kronor	<i>fritt</i>									
» angående uppvisande av in-teckningshandling för anteckning om innehav	<i>fritt</i>									
» över ärenden angående förmynderskap och godmanskap, — — —	<i>fritt</i>									
<i>Resolution, vilostånds-,</i>	<i>fri</i>									
— — — överlåta fast egendom	<i>fri</i>									
» angående tillstånd till eldbegängelse	<i>fri</i>									
» , överexekutors, i ärende som avses i 3 § lagen den 6 mars 1899 om verkställighet i visst fall av utländsk domstols beslut... ..	<i>fri</i>									
» eljest innefattande — — —	<i>fritt</i>									

4 §.

Gravationsbevis, vare sig det tecknas å företedd handling eller särskilt utfärdas, så ock protokoll eller särskilt bevis angående uppvisande av in-teckningshandling för anteckning om innehav skall, jämväl i fall, där enligt 7 § frihet från stämpel eljest äger rum, förses med in-teckningskontrollstämpel.

7 §.

Från stämpelavgift enligt detta kap. är kronan befriad.

Dessutom äro från stämpelavgift enligt detta kap. befriade:
akademier och statens undervisningsverk;

barnavårdsnämnder; dock — — — och behandling;

innehavare av nyttjanderätt till fast egendom, som tillhör staten eller eljest antingen är upplåten till boställe för ämbets- eller tjänsteman inom civil- och ecklesiastikstaterna eller i annan ordning är anslagen till sådan befattningshavares avlönande eller besittes av kyrkor, akademier, hospitaler eller andra allmänna inrättningar, i sådana på förvaltningsmyndighets prövning beroende mål och ärenden, som angå förhållandet mellan nyttjanderättsinnehavaren såsom egendomens brukare och det

allmänna såsom upplåtare, dock att befrielse från stämpelavgift icke skall äga rum för utslag och resolutioner angående överlåtelse av arrende- eller annan nyttjanderätt;

kommuner i — — — jämväl vintertid;

kyrkor;

pastorat i mål och ärenden angående ecklesiastikt boställe, som står under pastoratets förvaltning, eller dess avkastning;

lappar i mål — — — överförmyndare.

Frihet från stämpel enligt detta kap. — dock icke med avseende å avskrift och bevis, som på begäran utfärdas till annan än part — äger jämväl rum i mantals- och kyrkoskrivningsmål; i bevillningsmål — — — i ärenden, som avses i förordningen om moderskapsunderstöd; i ärenden, som avses i lagen om sterilisering av vissa sinnessjuka, sinnesslöa eller andra som lida av rubbad själsverksamhet; i mål angående överträdelse av lagen angående förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbezeichnung; så ock i ärenden angående arbetarskyddslagstiftningens tillämpning, vilka handläggas av befattningshavare inom yrkesinspektionen.

Konungen äger — — — utländska hamnar.

8 §.

Följande enskilda handlingar skola, även där de äro utfärdade av offentlig myndighet, förses med stämpel på sätt här nedan stadgas.

Bodmeribrev; lika med Skuldebrev.

Bouppteckning efter avliden person skall, då den för inregistrering hos domstol företes, utöver den stämpel som utgår enligt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, i enlighet med vad nedan angives beläggas med stämpel efter sammanlagda värdet av de arvsandelar, för vilka vid inregistreringen arvsskatt skall utgå eller jämlikt 19 § första stycket berörda förordning skattefrihet åtnjutas, enligt den uppskattning, som sker jämlikt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva (den stämpelpliktiga egendomens värde).

Frihet från stämpel, varom nu är fråga, äger rum, därest den stämpelpliktiga egendomens värde icke överstiger 50,000 kronor.

Stämpeln utgör,

när den stämpelpliktiga egendomens värde icke överstiger 100,000 kronor: 3 procent av det belopp, varmed samma värde överstiger 50,000 kronor;

när värdet överstiger

100,000	men icke 200,000	kr.:	1,500	kr. för	100,000	kr. och	4 %	av återstoden
200,000	»	»	400,000	»	:	5,500	»	»
200,000	»	»	200,000	»	»	5 %	»	»
400,000	»	»	800,000	»	:	15,500	»	»
400,000	»	»	400,000	»	»	6 %	»	»
800,000			:	39,500	»	»	800,000	»
					»	»	7 %	»

dock att stämpelns belopp ej må överstiga 6 procent av den stämpelpliktiga egendomens värde.

Vid tillämpning av denna tariff iakttages, att egendomens värde jämnas till närmast lägre fulla hundratal kronor.

Såsom särskild stämpelpliktig egendom, för vilken vid boupptecknings inregistrering stämpel skall för sig beräknas, skall anses dels fideikommissegendom dels äganderätt, som enligt 13 § andra stycket förordningen om arvsskatt och skatt för gåva skall anses såsom tillgång i dödsbo.

Från stämpeln avdragas dels lösen, som erlägges vid boupptecknings inregistrering hos underdomstol i stad, eller, om på grund av gällande föreskrifter dylik lösen ej fordras, däremot svarande belopp, i den mån avdrag för berörda lösen eller motsvarande belopp ej jämlikt 21 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva kan ske från arvsskatt, dels ock på den stämpelpliktiga egendomen belöpande, förut enligt denna förordning erlagd stämpelavgift för deklaration jämlikt 39 § 5:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, dock att genom sistnämnda avdrag stämpeln ej må nedbringas till lägre belopp än det som skulle utgått, därest gåvan ej medräknats i den stämpelpliktiga egendomen.

Omfattar dödsbo å flera orter befintlig egendom, däröver särskilda bouppteckningar upprättats, skall stämpel erläggas vid inregistreringen i den ort, där den avlidne vid dödsfallet varit eller bort vara mantalskriven.

Se för övrigt 57—60 §§.

Byte av fast egendom -----

Check; lika med Växel.

Deklaration, som avses i 39 § 1:o)—4:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, skall, när den till vederbörande myndighet avlämnas, utöver den stämpel som utgår enligt nyssnämnda förordning, förses med stämpel enligt de för stämpelbeläggning av bouppteckning i denna förordning stadgade grunder, därvid såsom den stämpelpliktiga egendomens värde skall anses den deklarerade egendomens värde, i den mån stämpel enligt denna förordning ej tidigare i sammanhang med arvfallet beräknats för detsamma. Beträffande deklaration, som i 39 § 3:o) och 4:o) nämnda förordning avses, skall härvid iakttagas, att stämpeln beräknas som om stämpelbeläggnings skett i samband med stämpelbeläggnings i övrigt beträffande dödsboet och att stämpel åsättes till det belopp, som utgör skillnaden mellan hela det sålunda beräknade stämpelbeloppet och det belopp, som till stämpel redan erlagts.

Se för övrigt 57—60 §§.

Deklaration, som avses i 39 § 5:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, skall, när den till vederbörande myndighet avlämnas, utöver den stämpel som utgår enligt nyssnämnda förordning, förses med stämpel en-

ligt de för stämpelbeläggning av bouppteckning i denna förordning stadgade grunder, därvid såsom den stämpelpliktiga egendomens värde skall anses det värde, för vilket vid deklarationens avlämnande gåvoskatt skall utgå. Ingår i den stämpelpliktiga egendomen gåva, för vilken tidigare jämlikt denna förordning stämpel beräknats, skall vid stämpelbeläggningen den sålunda erlagda stämpelns belopp avräknas.

Se för övrigt 58—60 §§.

Delaktighetsbevis i inländskt bolag — — — — —

Fideikommissbrev om fast egendom skall, då det för lagfart företes, utöver den stämpel som utgår enligt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, förses dels med stämpel enligt den i fråga om stämpelbeläggning av bouppteckning i denna förordning stadgade tariff, därvid såsom den stämpelpliktiga egendomens värde skall anses det värde, varefter arvsskatt skall utgå, dels ock med stämpel av 1 krona för varje fulla 100 kronor av den fideikommitterade egendomens enligt 10 § här nedan bestämda värde.

Se för övrigt 10, 13 och 14 §§ samt 57—60 §§.

Fraktslut om fartyg; se *Certeparti*.

Fördelskontrakt; se *Avkomst av fast egendom*.

Förlagsbevis; lika med *Förskrivning*; se *Obligation*.

Förnyelse av försäkring, — — — — —

Köp av fartyg (pråm) — — — för köpet.

Sökes på grund av köpeavhandling om fast egendom eller om fartyg hos offentlig myndighet inteckning eller på grund av köpeavhandling, som nyss nämnts, eller köpeavhandling om lösören, vilka i säljarens vård kvarbliva, betalning för ogulden köpeskilling, skall köpeavhandlingen förses med särskild stämpel av 40 öre för varje fulla 100 kronor av det kapitalbelopp, för vilket inteckning eller betalning sökes;

dock är — — — i järnväg.

Se för övrigt 9, 10 och 13 §§ samt 34 § 2 mom.

Livränta: avhandling därom skall, då den för vinnande av inteckning företes, förses med stämpel av 40 öre för varje fulla 100 kronor av livräntans kapitalvärde.

Sökes på grund av avhandlingen hos offentlig myndighet betalning, skall avhandlingen förses med stämpel av 40 öre för varje fulla 100 kronor av det kapitalbelopp, för vilket betalning sökes;

dock är — — — i konkurs;

Se för övrigt 12 §.

Obligation, som utfärdas här i riket, skall — — — hundratal kronor; dock att — — — eller tomträtt.

Sökes på — — — orsaken härtill.

Därest för särskilda delar av skuldbelopp utfärdats förskrivningar, vilka uppenbarligen äro avsedda att utsläppas i den allmänna rörelsen, gälle angående dylik förskrivning, evad den är löpande eller ej, vad i denna förordning är stadgat om obligation, som utfärdas här i riket, ändock att förskrivningen ej betecknats som obligation.

Se för övrigt 15, 16 och 27 §§.

Obligation, som utfärdats i utlandet, skall — — — hundratal kronor.

I utlandet — — — orsaken härtill.

Därest hit till riket inkommit förskrivningar, som i utlandet utfärdats för särskilda delar av skuldbelopp och vilka uppenbarligen äro avsedda att utsläppas i den allmänna rörelsen, gälle angående dylik förskrivning, evad den är löpande eller ej, vad i denna förordning är stadgat om obligation, som utfärdats i utlandet, ändock att förskrivningen ej betecknats som obligation.

Se för övrigt *Certifikat* och 16 §.

Räkning, godkänd, skall, då den för vinnande av in-teckning eller betalning hos offentlig myndighet företes, förses med stämpel av 40 öre för varje fulla 100 kronor av det kapitalbelopp, för vilket in-teckning eller betalning sökes;

dock är — — — i järnväg.

Skuldebrev skall, då det för vinnande av in-teckning eller betalning hos offentlig myndighet företes, förses med stämpel av 40 öre för varje fulla 100 kronor av det kapitalbelopp, för vilket in-teckning eller betalning sökes;

dock är skuldebrev fritt från sådan stämpel, då på grund därav fordran bevakas i konkurs eller in-teckning sökes i järnväg.

Då in-teckning — — — å skuldebrevet.

Skuldebrev skall ock varje gång detsamma för in-teckningsåtgärd eller anteckning om innehav av handlingen ingives till in-teckningsdomstolen eller, där sådant enligt lag må ske, för ändamålet uppvisas vid annan underrätt, förses med in-teckningskontrollstämpel, dock icke i fall, där in-teckning på grund av skuldebrevet ej längre skall gälla.

Skuldebrev, som — — — jämväl förses med in-teckningskontrollstämpel.

Se för övrigt 17 och 18 §§.

Testamente skall, då det efter boupptecknings inregistrering ingives för bevakning, utöver den stämpel som utgår enligt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, förses med stämpel enligt de för stämpelbeläggning av bouppteckning i denna förordning stadgade grunder, därvid såsom den stämpelpliktiga egendomens värde skall anses värdet av testamentstagaren tillfallen egendom, i den mån detta värde skolat vid stämpelbeläggning enligt denna förordning av bouppteckningen efter den av-

lidne öka den stämpelpfiktiga egendomens värde, därest hänsyn då tagits till testamentet. Stämpeln beräknas, som om stämpelbeläggningen skett i samband med stämpelbeläggningen i övrigt beträffande dödsboet, och stämpel åsättes till det belopp, som utgör skillnaden mellan hela det sålunda beräknade stämpelbeloppet och det belopp, som till stämpel redan erlagts.

Avser bevakningen testamente, som sökanden icke har i sin besittning eller som upprättats muntligen, och skall bevakningen förty ske genom förordnandets tillkännagivande, uttages stämpeln genom stämpelbeläggning av protokollet över bevakningen, när nämnda protokoll utlöses.

Se för övrigt 57—60 §§.

Testamente om fast egendom — — — — —

23 §.

Där ej — — — andra helarksstämplor.

Till handlingar, som för vinnande av lagfart, in-teckning eller inskrivning vid domstol företes, till äktenskapsförord, morgongåvobrev och avhandlingar om lösöreköp, vilka till underdomstol ingivas, till bouppteckningar, till deklorationer, som omförmälas i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, samt till testamenten, som ingivas för bevakning, och handlingar, som skola stämpelbeläggas såsom sådana testamenten, skola begagnas dubbla beläggningsstämplor.

Om användande — — — rubriken skuldebrev.

47 §.

1. De i 54 § 1, 2 och 4 mom. förordningen om arvsskatt och skatt för gåva meddelade bestämmelser skola äga motsvarande tillämpning beträffande stämpel enligt denna förordning för bouppteckning, dekloration, som omförmäles i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, fideikommissbrev om fast egendom, i den mån fråga är om stämpel enligt den för stämpelbeläggning av bouppteckning föreskrivna tariff, samt testamente, som ingives för bevakning, så ock handling, som skall stämpelbeläggas såsom sådant testamente.

Har den, som uppgivit död mans bo, därvid uppsåtligt dolt undan tillgång av det värde eller lämnat annan falsk uppgift av sådan beskaffenhet, att såväl skatt enligt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva som i första stycket av detta moment omförmäld stämpel uttagits med lägre belopp än som vederbort, eller har någon mot bättre vetande i dekloration lämnat oriktig uppgift med påföljd, som nu sagts, skall vid bötesbeloppets bestämmande tagas hänsyn till det sammanlagda felande beloppet av skatt och dylik stämpel.

Underlåter någon att inom föreskriven tid avgiva dekloration, som skall ligga till grund såväl för arvsskatt som för stämpel enligt denna förordning, skall särskilt straff enligt denna förordning ej ådömas.

VIII KAP.

Särskilda bestämmelser rörande vissa stämpelavgifter.

56 §.

Då synnerliga skäl därtill äro, må Konungen efter ansökan medgiva att — vid beräkning av stämpel enligt denna förordning för bouppteckning, deklaration som omförmäles i 39 § 1:o—4:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, fideikommissbrev om fast egendom, i den mån fråga är om stämpel enligt den för stämpelbeläggning av bouppteckning föreskrivna tariff, samt testamente, som ingives för bevakning, jämte handling, som skall stämpelbeläggas såsom sådant testamente, — gåva, som avses i 26 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, helt eller delvis ej medräknas i stämpelpliktig egendom i dödsbo.

57 §.

För stämpel, varom i 57 § förmäles, svare envar arvinge eller testamentstagare i förhållande till storleken av den på honom belöpande andelen av den stämpelpliktiga egendomens värde, därvid likväl iakttages att, därest avdrag skett för stämpel enligt denna förordning för deklaration enligt 39 § 5:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, dylik stämpel tillgodoräknas den som erlagt densamma.

Skyldighet att erlægga stämpel enligt denna förordning för deklaration, som avses i 39 § 5:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, åligger gävtogaren.

59 §.

Bestämmelserna i 30, 45—49, 51 §§, 53 § 2 mom. och 56 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva skola äga motsvarande tillämpning rörande stämpel enligt denna förordning för bouppteckning, deklaration, som omförmäles i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, fideikommissbrev om fast egendom, i den mån fråga är om stämpel enligt den för stämpelbeläggning av bouppteckning föreskrivna tariff, samt testamente, som ingives för bevakning, så ock handling, som skall stämpelbeläggas såsom dylikt testamente, och skall förty vad i 20 och 21 §§ och i övrigt i denna förordning stadgas mot förstnämnda bestämmelser stridande icke äga tillämpning beträffande stämpel, som nu sagts.

Vid bedömning av fråga, huruvida vid tillämpning av 47 § 1 mom. A förordningen om arvsskatt och skatt för gåva anstånd med erläggande av

skatt eller stämpel enligt denna förordning må äga rum, skall sammanlagda värdet av dödsboets kontanta medel och i nyssnämnda författningsrum avsedda värdepapper jämföras med det sammanlagda beloppet av dylik skatt och stämpel, och må i förekommande fall anstånd kunna medgivas, såvida sammanlagda beloppet av skatt och dylik stämpel utgör minst 500 kronor.

60 §.

Till ledning vid uträknande av stämpel, som i 59 § första stycket avses, utfärdar Konungen erforderliga tabeller.

Denna förordning träder i kraft:

den 1 juli 1934 i de delar, som nedan ej särskilt angivas;

den 1 maj 1934 såvitt angår de i 8 § meddelade föreskrifterna rörande stämpel å bouppteckning, deklaration som avses i 39 § 1:o—4:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, deklaration som avses i 39 § 5:o) nyssnämnda förordning, fideikommissbrev om fast egendom och testamente ävensom såvitt angår 23 §, 47 § 1 mom., 57—60 §§ och rubriken till VIII kap.;

den 1 januari 1935 såvitt angår ingressen till 3 §, de i 3 och 7 §§ meddelade föreskrifterna om stämpelfrihet i ärenden angående innehav eller uppvisande av inteckningshandling, ärenden enligt tjänstepensionsreglementet för arbetare och ärenden enligt steriliseringslagen ävensom 4 §;

den 1 juli 1935 såvitt angår föreskriften i 3 § om stämpelfrihet i ärenden enligt civila tjänstepensionsreglementet; samt

å dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes, såvitt angår föreskrifterna i 3 § om stämpelavgift för bevis om auktorisation eller tillstånd för ombesörjande av skeppsklarering samt därav föranledd ändring i den under samma paragraf upptagna rubriken »Fullmakt för mäklare eller skeppsklarerare».

Vid tillämpning av förordningen i vad denna träder i kraft den 1 maj 1934 skall iakttagas, att stämpelavgift ej skall beräknas i dödsbo efter person, som avlidit före nämnda dag, ej heller för deklaration av gåva, därest deklarationen dessförinnan avgivits, samt att i stämpelpliktig egendom i dödsbo efter person, som avlidit efter den 30 april 1934, ej skall medräknas gåva, för vilken deklaration avgivits före den 11 januari 1934.

Förslag

till

förordning om stämpelfrihet vid utbyte av lottbrev mot aktiebrev i anledning av solidariskt bankbolags ombildning till bankaktiebolag.

Härigenom förordnas som följer:

Vad i 8 § förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften är stadgat därom, att aktiebrev i inländskt aktiebolag skall, innan det av bolaget utgives, förses med stämpel, skall icke hava avseende å aktiebrev, som jämlikt 4 § lagen den 16 februari 1934 (nr 18) angående solidariskt bankbolags ombildning till bankaktiebolag lämnas i utbyte mot lottbrev, som utgivits av solidariskt bankbolag.

Aktiebrev, som sålunda är fritt från stämpel, skall vid utfärdandet av bolaget förses med anteckning om orsaken härtill. Angående skyldighet att svara för aktiebrevs förseende med sådan anteckning ävensom i fråga om ansvar för underlåtenhet att verkställa anteckning, åtal för sådan förseelse samt förvandling och fördelning av böter, som härför ådömas, skall vad i förordningen angående stämpelavgiften i nämnda avseenden föreskrives beträffande aktiebrev i inländskt aktiebolag, som utfärdas i utbyte mot aktiebrev i samma bolag, äga motsvarande tillämpning.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1934.

Förslag

till

förordning om stämpelfrihet för deklarationsbevis enligt vapenkungörelsen.

Härigenom förordnas, att bevis över verkställd deklARATION av skjutvapen, varom förmåles i 3 § vapenkungörelsen, skall vara fritt från stämpel.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1934.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 9 mars 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena samt cheferna för justitie-, social-, kommunikations-, ecklesiastik- och handelsdepartementen anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften, m. m. samt anför därvid:

1. Stämpelavgift för bouppteckningar m. m.

Vid anmälan inför Kungl. Maj:t av finansplan och inkomstberäkning för budgetåret 1934/1935 anförde jag, att jag ämnade framlägga förslag rörande vissa ändringar i stämpelförordningen, i huvudsak innebärande att bouppteckning efter avliden person skulle, utöver den stämpel som utginge enligt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, beläggas med stämpel efter värdet av behållningen i boet. Enahanda stämpelavgift skulle vidare påföras bland annat vissa deklARATIONER enligt arvs-skatteförordningen. Stämpelavgiften vore avsedd att utgå först på den del av boets tillgångar, som överstege 50,000 kronor, och att uttagas med låga procenttal, högst 6 procent. Avkastningen uppskattades till 6 miljoner kronor och avsågs att bindas för avbetalning av lån med kort amorteringstid.

Förslag till ändringar av angiven innebörd i förordningen angående stämpelavgiften har upprättats inom finansdepartementet. I samband därmed har utarbetats förslag till förordning om ändrad lydelse av 14 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva. Sistnämnda förslag innehåller bestämmelse, att från behållning i dödsbo avdrag icke får ske för den ifrågasatta stämpelavgiften. Berörda författningsförslag ävensom en till grund för utarbetandet av desamma liggande promemoria torde få fogas som bilagor till statsrådsprotokollet (*Bilaga 1* och *Bilaga 2*).

Över nämnda författningsförslag hava yttranden infordrats från statskontoret, kammarrätten, riksräkenskapsverket, överståthållarämbetet och länsstyrelsen i Malmöhus län.

Jag anhåller nu att få i huvudsak återge innehållet i de inkomna yttrandena, i vad de avse det utarbetade förslaget till ändringar i förordningen om stämpelavgiften.

I vissa av yttrandena förekomma uttalanden rörande lämpligheten av att införa en stämpelavgift av ifrågasatt art.

Statskontoret anmärker, att den nu föreslagna stämpelavgiften vore i likhet med fjolårets kvarlåtenskapsskatt avsedd att tagas i anspråk för avbetalning å de även i innevarande års finansplan omförmälda, för bekostande av utvidgade offentliga arbeten avsedda lånen med kort amorteringstid. Den nya stämpelavgiften vore vidare likartad med kvarlåtenskapsskatten såtillvida, att den skulle beräknas efter sammanlagda värdet av behållningen i dödsbo, sedan den andel frånräknats, som vid bodelning tillföлле efterlevande make. Vid nu angivna förhållande hade ämbetsverket — som med hänsyn till den föreliggande remissens avfattning funnit sig böra begränsa sin granskning till frågan om den utformning det remitterade skatteförslaget erhållit — likväl ej ansett sig böra underlåta att erinra om den principiella uppfattning, åt vilken ämbetsverket gav uttryck i sitt yttrande till 1933 års riksdags bevillningsutskott i anledning av Kungl. Maj:ts till nämnda riksdag i proposition nr 34 avgivna förslag till förordning om kvarlåtenskapsskatt m. m. I nämnda yttrande hade ämbetsverket framhållit, att av berörda proposition framginge, att hela inkomsten av arvs- och gåvobeskattningen vore avsedd att tagas i anspråk för att möjliggöra en skyndsam återbetalning av medel, som enligt den i statsverkspropositionen framlagda finansplanen skulle upplånas för bekostande av utvidgade offentliga arbeten. I anledning härav ville statskontoret ifrågasätta, huruvida det kunde anses lämpligt att för speciellt utgiftsändamål binda inkomsterna av en allmän skatt av arvs- och gåvoskattens art. Vad anginge den nya skatteform, som kvarlåtenskapsskatten representerade, syntes det statskontoret, att förslaget i denna del vore ägnat att redan av principiella skäl väcka tvekan. Rätten till den vid dödsfall framträdande kvarlåtenskapen överginge omedelbart till delägarna i dödsboet. Förekommande beskattning borde därför träffa dessa delägares lotter, ej kvarlåtenskapen som helhet. En sådan skatt kunde också medföra mycket ojämna verkningar. Statskontoret ville i sådant hänseende framhålla den stora skillnaden i skattebelastning, som komme att föreligga mellan två lika stora lotter, vilka härrörde, den ena från en kvarlåtenskap av mycket stor omfattning, den andra från en mindre sådan.

Kammarrätten uttalar, att med hänsyn till följderna i vissa avseenden av en kraftigt skärpt beskattning å arvfallen egendom ämbetsverket ansåge sig böra förorda, att man avvaktade verkningarna av de redan genomförda, mycket stora förhöjningarna i skattesatserna för arvsskatt och skatt för gåva, innan man skrede till en ytterligare förhöjning av

arvsbeskattningen. Kammarrätten åberopar härvid vissa synpunkter, som kammarrätten framhållit i sitt till 1933 års riksdags bevillningsutskott avgivna yttrande rörande Kungl. Maj:ts proposition med förslag till karllätenskapsskatt m. m. Sålunda hade kammarrätten påpekat bland annat den inverkan, som en ökad beskattning av arvfallen egendom kunde tänkas få i följande tre avseenden, nämligen därutinnan, att *dels* benägenheten att genom särskilda dispositioner motverka det med beskattningen avsedda syftet komme att främjas *dels* en nedgång i vissa skatteintäkter efter hand komme att inträda *dels ock* dödsbon med svårrealiserbara tillgångar komme att för uppbringande av medel till skattens betalning åsamkas svårigheter och förluster. Om man bedömde dessa förhållanden allenast med utgångspunkt från det belopp, som nu ifrågasatta stämpelavgifter vore avsedda att tillföra statsverket, i promemorian beräknat till ett årligt medeltal av cirka 6 miljoner kronor, och därmed jämförde den ökade skattebelastning, fjolårets förslag om ändringar i beskattningen av arvfallen egendom representerade, eller omkring 25 miljoner kronor, kunde ju den anledning till oro, som i berörda avseenden då förelåg, synas vara betydligt reducerad. Så enkelt låge dock ej saken till. Man måste vid ett bedömande av dessa förhållanden även räkna med den höjning av arvsskatten, som vid fjolårets riksdag genomfördes. Denna höjning finge nämligen betraktas såsom en mycket kraftig sådan, i vilket avseende torde vara tillräckligt erinra därom, att med samma grundval för beräkningen som den, efter vilken avkastningen av kvarlätenskapsskatten i 1933 års proposition till riksdagen uppskattades, eller 1930 års kvarlätenskaper, de av riksdagen antagna nya skatteskalorna för arvsskatten kunde antagas komma att öka denna skatts avkastning till inemot 30 miljoner kronor från tidigare 15 à 17 miljoner kronor. Dessutom finge observeras, att de nu föreslagna nya stämpelavgifterna, vilka enligt nyssnämnda beräkningsgrund borde i sin helhet inbringa bortåt 8 miljoner kronor, på grund av det höga belopp av 50,000 kronor, vartill skattefriheten sträckte sig, ägde ett betydligt minskat skatteunderlag och således vilade förhållandevis tyngre å de stämpelplikt underkastade förmögenheterna. Skattebelastningen å arvfallen egendom vid antagandet av föreliggande förslag komme å ena sidan att väsentligt understiga skattebelastningen å dylik egendom enligt de av Kungl. Maj:t vid 1933 års riksdag framlagda arvsskatteförslagen, men å andra sidan att, särskilt vad de högre förmögenhetsklasserna beträffade, avsevärt överstiga den skattebelastning, de före den 1 juli 1933 gällande skatteskalorna åstadkomme, samt syntes till och med överträffa skattebelastningen enligt för Englands del angivna siffror, utom för så vitt anginge de mindre förmögenheterna samt förmögenheter av den storleksordning, som mera sällan här i landet förekomme.

Under hänvisning till vad kammarrätten sålunda anfört ville kammarrätten såsom sin övertygelse uttala, att genom antagandet av nu förelig-

gande förslag i förening med de vid 1933 års riksdag genomförda ändringarna i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva uppkomme en total skattebelastning å arvfallen egendom av sådan betydelse, att de synpunkter, kammarrätten, enligt vad ovan sagts, i sitt yttrande till bevillningsutskottet framförde, även i avseende å berörda förslag ägde full giltighet. Kammarrätten ville därför i fråga om den ökade beskattningens inverkan på benägenheten till särskilda dispositioner i skattelindrande syfte samt nedgången i vissa skatteintäkter hänvisa till sitt yttrande till bevillningsutskottet. I förstnämnda avseende var nämnda yttrande av följande innehåll:

»Kammarrätten finner sig ej böra underlåta att fästa uppmärksamheten på vissa följder ur beskattningssynpunkt, som förslaget genomförande kan befaras komma att medföra. Kammarrätten syftar härvid först och främst på vad ämbetsverket tidigare, då det ifrågasatts att genom skärpt beskattning, särskilt av förmögenhet, öka det allmännas intäkter, anfört därom att en dylik skärpning kunde befaras komma att hos vederbörande skattskyldiga alstra benägenhet att genom särskilda dispositioner, inom och utom lagens ramar, motverka det med beskattningen avsedda syftet. Med uppläggningsen av arvsbeskattningen på det nu föreslagna sättet skulle möjligheten att på fullt legalt sätt vidtaga dylika dispositioner ökas. Höjningen av det skattefria beloppet och mildringen av skatteskalorna, såvitt angår gåvor intill viss gräns, skulle underlätta och helt visst även locka till att medelst successiva gåvor med lagom avpassad mellantid överflytta egendom å barn eller andra, som eljest skulle erhållit densamma först efter givarens död. Därest givarens livstid varar tillräckligt länge, kan på detta sätt en avsevärd minskning av den blivande kvarlåtenskapen åstadkommas och därmed beskattningen helt eller delvis undvikas. En förmögenhet kan vidare minskas genom lämnande av periodiska understöd, vilka beskattas allenast på den allmänna beskattningens väg. De redan nu särskilt beträffande fastigheter å landet förekommande släktköpen torde, i händelse den föreslagna höjningen av arvsbeskattningen genomföres, komma att betydligt öka i antal och köpeskillingen därvid allt mera närma sig den gräns, då ett benefikt fång kan anses konstaterat. Vad beträffar möjligheterna att på illegal väg undandraga sig ifrågavarande skatter bör det framhållas, att det möter icke ringa svårighet att hålla kontroll över att sådant undandragande icke sker förmedelst gåvor, för vilka skatt ej erlägges.»

Härtill ville kammarrätten nu anmärka, att höjningen av det skattefria beloppet för den föreslagna nya stämpelavgiften måste än mer locka till att medelst gåva överflytta egendom å barn eller andra. Om till exempel en man med betydlig förmögenhet överlämnade en gåva till belopp av 50,000 kronor till en var av 10 bröstarringar eller sålunda sammanlagt 500,000 kronor, belöpte därå en sammanlagd gåvoskatt av allenast 23,900 kronor, under det att det belopp, som därigenom kunde komma att undandragas i arvsskatt jämte den särskilda nu föreslagna stämpelavgiften, mycket väl kunde uppgå till 20 procent av den överlämnade egendomens värde eller således 100,000 kronor (maximum låge i närheten av 26 procent av 500,000 kronor eller således 130,000 kronor).

Med avseende på nedgången i vissa skatteintäkter anförde kammarrätten i sitt nyssberörda yttrande till bevillningsutskottet:

»En annan menlig följd av arvsbeskattningens höjning i så väsentlig grad som nu föreslagits torde bliva, att nedgång i skatteintäkterna å inkomst av kapital och av rörelse samt å förmögenhet kommer att inträda. En dylik nedgång lär förorsakas, ej blott därav att i många fall en icke ringa del av arvfallen förmögenhet tages i anspråk för arvsskattens gäldande, utan även därav att de enskildas lust att spara och bilda kapital med all säkerhet kommer att i hög grad förminska, då de hava att emotse, att en avsevärd del av det hopsparade kapitalet frånges deras arvingar i form av arvsskatt. Även om denna verkan icke i mera kännbar grad gör sig gällande under de allra närmaste åren efter arvsbeskattningens omläggning, torde det icke kunna betvivlas, att efter några få års förlopp så skall bliva fallet. Är detta för statens del en betydande nackdel, kan det, såvitt angår skatt å inkomst, bliva rent av bekymmersamt för kommunerna, vilka icke få någon del av arvsskatten och som ej äga samma möjligheter som staten att på annan väg förskaffa sig skatteintäkter.»

I fråga om svårigheter och förluster, som enligt kammarrättens mening kunna uppkomma för dödsbon därest den ifrågasatta stämpelavgiften kommer att införas, anför kammarrätten:

»Vad beträffar dödsbon med svårrealiserbara tillgångar har kammarrätten i sitt yttrande till bevillningsutskottet framhållit, hurusom i en del av de i anledning av propositionen angående kvarlåtenskapsskatt vid 1933 års riksdag väckta motionerna vidrörts de svårigheter och förluster, som den då föreslagna avsevärt ökade arvsbeskattningen kunde förväntas medföra för dödsbodelägare i sådana fall, då kvarlåtenskapen helt och hållet eller till sin huvudsakligaste del utgjordes av svårrealiserbara tillgångar såsom fastigheter, i allmänna handeln ej gångbara aktier, en industriell anläggning eller en affärsrörelse. Kammarrätten har emellertid i sitt yttrande ej ingått på frågan om dessa svårigheter och förluster i vidare mån än såvitt anginge den obillighet, som i många fall låge däri, att dels vid arvsskatteberäkningen fastighets värde bestämdes efter taxeringsvärdet dels ock värdet av andra tillgångar städse måste bestämmas efter förhållandena vid tiden för dödsfallet även om därefter betydande värdeförändringar ägt rum. Jämte det kammarrätten åberopar vad kammarrätten i sistberörda avseenden i sitt yttrande till bevillningsutskottet anført, tillåter sig kammarrätten erinra därom, att riksdagen i sin skrivelse den 27 juni 1933 anhållit, att Kungl. Maj:t ville låta föranstalta om en allsidig utredning rörande bland annat frågan om beredande av möjlighet till särskild uppskattning av det värde, vartill fast egendom skall för beräkning av arvsskatt upptagas, samt för riksdagen snarast möjligt framlägga de förslag, till vilka utredningen kunde giva anledning. Innan kännedom erhållits, om och i vad mån denna utredning kan leda till författningsändringar, varigenom en många gånger förekommande, icke avsedd hårdhet i beskattningen skall kunna undvikas, synes det välbetänkt att icke genom en ökad beskattning göra dess hårdhet i dessa fall än mer framträdande.

Beträffande de svårigheter och förluster, som för dödsbons vidkommande i andra än de av kammarrätten tidigare särskilt behandlade fallen kunna bliva en följd av den ökade skattebelastningen å arvfallen egen-

dom, är frågan härom svårbedömbär. Sedan emellertid särskilda utskottet vid 1933 års riksdag för att söka bringa någon klarhet häri låtit verkställa en vidlyftig, huvudsakligen statistisk utredning beträffande vissa under tiden 1 januari 1931—31 mars 1933 registrerade bouppteckningar, därvid särskilt frågan om dödsboms likviditet blivit belyst, anser sig kammarrätten numera med stöd av det material, som sålunda står till förfogande, kunna göra det uttalandet, att ehuru några bestämda slutsatser av berörda material ej kunna dragas, detsamma dock synes vara av beskaffenhet att förstärka det intryck, som, enligt vad som framgår av handlingarna till de vid 1933 års riksdag behandlade förslagen om vissa skatter å arvfallen egendom, på många håll förefinnes om nödvändigheten av att vid tilltänkt ökning av dessa skatter taga i betraktande de ovan omnämnda svårigheter och förluster, som skatteökningen kan medföra.»

Kammarrätten berör även frågan huruvida, därest en ökning av arvsbeskattningen anses böra komma till stånd, denna bör åstadkommas genom införande vid sidan av den nuvarande arvslottsskatten av en skatt å arvfallen egendom i dess helhet. Härutinnan anför kammarrätten:

»Under det att grunden för en arvslottsbeskattning är den förmögenhetstillväxt, arvets tillträdare i följd av dödsfallet vinner, är grunden för beskattningen av den arvfallna egendomen i dess helhet uppfattningen av skatten såsom ett komplement till den beskattning, arvlåtaren haft att utgöra. När fråga är om anordnande av skatt på arvfallen egendom, torde väl under sådana förhållanden vara riktigast att välja antingen den ena eller den andra linjen. Att därvid gå fram efter bägge dessa linjer, torde vara olämpligt redan av det skälet, att det synes helt utslutet att ernå någon hållpunkt för ett riktigt avvägande av deras förhållande till varandra, varjämte en parallellism av ifrågavarande art, åtminstone på det sätt den enligt föreliggande förslag är avsedd att ordnas, måste skapa oreda och besvär vid skattesatsernas tillämpning och svårighet för de enskilda att överblicka skatteförfattningarnas ekonomiska verkningar.

Vad så beträffar kammarrättens ställning till frågan, om överhuvud taget en kvarlåtenskapsskatt kan vara en lämplig form för anordnande av skatt å arv, hyser kammarrätten, såsom framgår av dess yttrande till bevillningsutskottet, till vilket yttrande kammarrätten ber att få hänvisa, principiella betänkligheter mot denna form för beskattning. Dessa betänkligheter kunna i det väsentliga uttryckas så, att en dylik skatt icke, på sätt bör ske, då det gäller en efterbeskattning av avliden persons förmögenhet, tager hänsyn till den tid, den avlidne innehafvt förmögenheten och att denna skatteform icke kan anpassas efter arvingarnas skyldskap till arvlåtaren och deras ekonomiska bärkraft. Nackdelarna i sistberörda avseende bliva så mycket mer i ögonen fallande, då, såsom fallet var med det vid 1933 års riksdag framlagda förslaget till kvarlåtenskapsskatt, med vilket det remitterade förslaget därutinnan överensstämmer, ansvaret för skatten lägges å alla arvs- och testamentstagare i förhållande till deras andelar och skatten således i verkligheten fungerar såsom ett slags arvslottsskatt. Den synpunkt, som i fråga om delägarnas ekonomiska bärkraft kom till uttryck i kammarrättens yttrande, synes också hava varit av stor betydelse, då man genom 1894 års stämpelförordning övergick från en kvarlåtenskapsbeskattning till en arvslottsbeskattning. I det kommittébetänkande av den 27 oktober 1893,

som låg till grund för den till 1894 års riksdag avlåtna propositionen i ämnet, yttrades bland annat följande. 'Om en person vid sin död efterlämnar tillhoppa 5,000 kronor, verkar skatten därå tydligen mycket olika, om arvet tillfaller en person, eller om detsamma skall fördelas på tio eller ännu flera händer. En sådan ojämnhet i skattens verkan står uppenbarligen illa tillsammans med den grundsats, som numera inom skattelagstiftningen framträder med ett allt starkare krav på erkännande, nämligen den, att skatten bör lämpas efter skatteförmågan.' På sätt kammarrätten anförde i sitt yttrande till bevillningsutskottet, anser alltså kammarrätten, att den påbyggnad av arvsbeskattningen, som må vara behöflig för en ökning av statsverkets inkomster, bör verkställas inom ramen för arvslottsskatten med ändring av de för denna gällande skalorna. Enligt kammarrättens mening bör nämligen på den vägen kunna enås ungefär samma ekonomiska resultat av skatten med en ökad skattebelastning å arvfallen egendom efter en progression, likartad med den, som skulle gälla för den föreslagna nya stämpelavgiften, men med rättvisare utfall för dem, som äro och själva anse sig ansvariga för skatten, nämligen arvs- och testamentstagarne.»

Överståthållarämbetet förklarar, att, därest med hänsyn till det statsfinansiella läget en ökning av skatt å avliden persons kvarlåtenskap ansåges påkallad, ämbetet icke hade något att erinra emot den föreslagna skatten. Ämbetet ansåge sig härvid böra framhålla, att det skäl, som av ämbetet föregående år anfördes mot den då ifrågasatta kvarlåtenskapsskatten, icke torde kunna med samma styrka åberopas i fråga om den nu föreslagna jämförelsevis låga stämpelavgiften för behållningen i mera förmögna dödsbon.

Länsstyrelsen i *Malmöhus län* anför:

»Den ifrågasatta beskattningen av behållningen i dödsbo är ju, såsom också i den remissen åtföljande promemorian anmärkes, av samma natur som den i proposition till 1933 års riksdag föreslagna kvarlåtenskapskatten, fastän med hänsyn till att det denna gången gäller betydligt mindre belopp, bestämmelserna härom ansetts lämpligen kunna inarbetas i nu gällande stämpelförordning. I sitt den 27 februari 1933 över sagda proposition avgivna utlåtande ansåg sig länsstyrelsen icke böra biträda denna form av beskattning utan uttalade sig för en måttlig höjning av arvs- och gåvoskatten inom ramen av då gällande bestämmelser. Detta blev ju också i stort sett statsmakternas beslut. Länsstyrelsen finner knappast någon anledning föreligga att frånträda sin då intagna ståndpunkt.»

Länsstyrelsen sammanfattar sin ståndpunkt sålunda, att, om och i den mån arvfallen egendom och gåva på grund av statsfinansiella skäl ansåges böra belastas med högre stämpelavgift, varom givetvis meningarna kunde vara synnerligen delade, länsstyrelsen för sin del skulle vilja förorda, att detta skedde genom en höjning över lag av nu utgående avgifter för arv och gåva.

De enligt det remitterade utkastet föreslagna *allmänna grunderna* för beräkningen av ifrågavarande stämpelavgift, såsom innehållet av begreppet stämpelpliktig egendom, reglerna för värdering av sådan egendom och skattskyldighetens omfattning, hava i de remitterade yttrandena i allmänhet lämnats utan erinran. Dock hava vissa av dessa frågor gjorts till föremål för uttalanden av kammarrätten och länsstyrelsen i Malmöhus län.

Kammarrätten anför, att den ojämna fördelningen av skatten ur arvs- eller testamentstagares synpunkt framstode i ännu skarpere dager, då, såsom vore fallet med det nu föreliggande förslaget till ändringar i förordningen angående stämpelavgiften, stämpelplikt för egendom inträdde först när den stämpelpliktiga egendomens värde översteg 50,000 kronor och skatteprogressionens maximum uppnåddes redan vid ett belopp av 800,100 kronor. Härav torde följa, att det måste bliva en ej alltför ovanlig företeelse, att av två personer, som ur olika dödsbon erhöle arv eller testamente, den ene, som mottagit ett icke obetydligt belopp, ej överstigande 50,000 kronor, ginge helt fri från att betala stämpelavgift enligt stämpelförordningen, under det att den andre, som erhållit ett avsevärt mindre belopp, finge erlägga dylik avgift efter något av skalans högre procenttal. Skulle en kvarlåtenskapsskatt införas, ansåge kammarrätten det vara av vikt, att ej därigenom avstegen från skatteförmågoprincipen bleve alltför mycket framträdande. Då redan en proportionell kvarlåtenskapsskatt, som utginge å egendom i dödsbo, däri flera personer vore delägare med olika andelsbelopp, bröte mot denna princip, innebure kammarrättens uttalande, att vid en skatt av berörda art skattefriheten ej borde utsträckas för långt och att progressionen borde vara svag. Att beträffande skattefriheten skapa överensstämmelse mellan nu ifrågavarande stämpelavgift och en eventuell fristående förmögenhetsskatt syntes ej vara någon angelägenhet av vikt.

Kammarrätten anser vidare, att en så stark ökning av beskattningen av arvfallen egendom, som redan skett och ytterligare vore föreslagen, häntydde på önskvärdheten av en revision av bestämmelserna om eftergift av skatt, i ändamål att något motverka den skärpning av obilligheten av tätt på varandra följande beskattningar av arvfallen egendom, som en starkt ökad skatt åstadkomme. I samband med en dylik revision skulle möjligen en ändring jämväl av bestämmelserna om anstånd med skattens erläggande kunna tänkas bliva föremål för övervägande.

Länsstyrelsen i *Malmöhus län* erinrar därom att år 1933 den ändringen genomfördes i arvsskatteförordningens regler för värdering av egendom, att fideikommissrätt skall betraktas som nyttjanderätt och ej, såsom ditills varit fallet, som äganderätt. Länsstyrelsen vore emellertid av den uppfattningen, att, även med en sådan lättnad för fideikommisen, dessa, åtminstone när det gällde fast egendom, vore mer än tillräckligt betunga-

de redan genom den nu gällande arvsbeskattningen, varför länsstyrelsen funne sig böra föreslå, att fideikommisssegendom, i allt fall när den bestode av fastighet, undantoges från den i förslaget avsedda beskattningen. — Erligt länsstyrelsens förmenande borde vidare minimigränsen för det beskattningsbara beloppet nedsättas från 50,000 kronor till förslagsvis 20,000 kronor, med den jämkning i skattetariffen, som därav kunde befinnas lämplig.

Rörande den *författningstekniska utformningen* av förslaget ävensom därmed sammanhängande frågor förekomma i yttrandena vissa uttalanden.

Statskontoret, som icke haft något att erinra mot utformningen av förslaget i och för sig, anför, att det med hänsyn till det speciella och tidsbegränsade ändamål, som den nya bouppteckningsstämpeln avsåge att fylla, syntes kunna ifrågasättas, om icke bestämmelserna härom lämpligen borde hava sin plats i en särskild författning hellre än i stämpelförordningen.

Kammarrätten anför:

»Vad först angår det sätt, som här valts för införande av en ytterligare skatt å arvfallen egendom i dess helhet, vill kammarrätten däremot anmärka, att stämpelförordningen synes mycket litet ägnad för en påbyggnad i sådant syfte, enär — på sätt det framlagda förslaget om ändringar däri utvisar — rent tekniskt sett betydande svårigheter möta att bringa de nya bestämmelserna i stämpelförordningen i samklang med de ur samma förordning tidigare utbrutna delar, som bilda stommen för förordningen om arvsskatt och skatt för gåva. Lyckligare synes det kammarrätten hava varit, om dessa nya bestämmelser inarbetats i arvsskatteförordningen eller, om alltför stora hinder härför mött, fått utgöra en självständig förordning, på sätt fallet var med det vid föregående års riksdag framlagda förslaget om kvarlåtenskapsskatt. Att det belopp den nya stämpelavgiften är avsedd att inbringa är väsentligt lägre än det belopp, den förra året föreslagna kvarlåtenskapsskatten avsåg att tillföra statsverket, utgör ej något skäl för att icke välja den i formellt avseende lämpligaste anordningen.

I fråga om bestämmelserna angående stämpelbeläggning av deklaration, som avses i 39 § 1:o—4:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, må anmärkas, att såvitt angår de i 1:o) och 2:o) av nämnda paragraf omnämnda fallen anledning saknas att tala om viss del av den deklarerade egendomens värde, enär det här är hela den deklarerade egendomens värde, som lägges till grund för stämpelbeläggningen. Beträffande det i 2:o) avsedda fallet torde det icke heller vara behöfligt eller ens riktigt att meddela föreskrift om beräkning av stämpeln och stämpels äsättande 'som om stämpelbeläggningen skett i samband med stämpelbeläggningen i övrigt beträffande dödsboet' etc. Stämpelbeläggningen av deklaration i sistberörda fall lärer nämligen ej hava något samband med stämpelbeläggningen av dödsbos egendom.

Vad angår testamente, som efter boupptecknings inregistrering ingives för bevakning, avvika i avseende å stämpelbeläggningen de föreslagna bestämmelserna från motsvarande bestämmelser i förordningen om arvs-

skatt och skatt för gåva. Enligt sistnämnda förordning är det protokollet över bevakningen, som stämpelbelägges, då protokollet utlöses. Sistnämnda sätt för stämpelavgiftens uttagande gäller enligt det nu föreliggande förslaget allenast i fråga om testamente, som sökanden ej har i sin besittning eller som upprättats muntligen. I övrigt sker skattens uttagande genom stämpelbeläggning av själva testamentshandlingen, då densamma ingives för bevakning. Enär de i arvsskatteförordningen intagna bestämmelserna om att i nu berörda fall skatten skall uttagas genom stämpelbeläggning av protokollet över bevakningen, på sätt framgår av det den 27 oktober 1893 avgivna kommittébetänkandet angående bland annat utvidgning av arvsbeskattningen (sidan 82), i första hand motiveras av särskilda hänsyn till testamentstagaren, synes skäl ej föreligga att låta den nya stämpelavgiften uttagas på annat sätt än som gäller för arvsskatten. Detta innebär, att de bestämmelser, som i nu ifrågasvarande avseende äro behöfliga, på sätt skedde enligt tidigare stämpelförfattningar, böra få sin plats under rubriken: Protokoll i den i 3 § i stämpelförordningen intagna tabell, som behandlar stämpelbeläggning av statsmyndigheters expeditioner. Härtill finnes desto större skäl, som det måste betecknas såsom en oegentlighet, att, på sätt i det nu framlagda förslaget till ändringar i stämpelförordningen sker, i dess 8 §, som handlar om stämpel till enskilda handlingar, bestämmelser meddelas om stämpelbeläggning av protokoll över bevakning av testamente, som ej finnes i sökandens besittning eller är muntligen upprättat, ehuru sådant protokoll otvivelaktigt är en statsmyndighets expedition. Ändring i förevarande avseende i förslaget för med sig ändringar på en del andra ställen i samma förslag.

Den hänvisning, som i 47 § gives till vissa författningsrum i arvsskatteförordningen, synes kammarrätten hava föga betydelse i fråga om fideikommissbrev om fast egendom, testamente och protokoll över testamentsbevakning.»

Riksräkenskapsverket finner det föga rationellt, att bestämmelserna om arvs- och gåvobeskattningen — såsom nu föreslagits — uppdelas på å ena sidan den speciella förordningen avseende arvsskatt och skatt för gåva och å andra sidan den allmänna förordningen avseende stämpelavgiften. Enligt ämbetsverkets uppfattning borde nu ifrågasatta höjning av arvs- och gåvobeskattningen regleras antingen genom särskild förordning eller — vilket syntes vara att föredraga — genom erforderliga bestämmelsers inarbetande i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva. Av det inom finansdepartementet utarbetade förslaget till förordning om ändring i vissa delar av förordningen angående stämpelavgiften framginge ock det intima beroende, i vilket de föreslagna nya bestämmelserna i denna förordning stode till bestämmelserna i förordningen angående arvsskatt och skatt för gåva. Vid bedömande av frågan om de nya skattebestämmelsernas ställning i författningshänseende vore vidare att uppmärksamma önskvärdheten av att i fråga om stämpelmedlens redovisning å riksstaten framdeles en uppdelning av hithörande inkomstitel komme till stånd, varvid de från arvs- och gåvobeskattningen härrörande inkomsterna helt skulle avskiljas från övriga stämpelmedel. För genomförande härav torde emellertid erfordras, att vid arvs- och gåvobeskattningen särskilda stämp-

lar komme till användning. Även med hänsyn härtill syntes lämpligast, att arvs- och gåvobeskattningen i sin helhet reglerades i en och samma författning.

Överståthållarämbetet förklarar, att ämbetet ej haft annat emot den formella avfattningen av författningsbestämmelserna att erinra än att, då den föreslagna skatten till sin natur vore en skatt å kvarlåtenskap, det syntes ämbetet lämpligast, att de nya stadgandena inarbetades i den nu gällande arvsskatteförordningen.

Vid framläggande för lidet år av finansplanen för innevarande budgetår föreslog jag, att vissa särskilda statsinkomster skulle bindas för att bereda medel till en snabb återbetalning av den för finansieringen av den föreslagna utvidgningen av de offentliga arbetena behöfliga upplåningen. För detta ändamål borde avses hela avkastningen av arvs- och gåvobeskattningen, vilken beskattning föreslogs skola utbyggas med en kvarlåtenskapsskatt i samband med att skatteskalorna för arvslotter skärptes.

*Departements-
chefen.*

Anledningen för mig att välja denna väg att öka statsverkets inkomster var i första hand, att det föreföll skäligt att låta den verkligt bärkraftiga förmögenheten lämna ett större bidrag till täckande av statens utgifter. Enligt vad som framgår av den till föregående års riksdag avlämnade propositionen med förslag till förordning om kvarlåtenskapsskatt hade jag vid övervägande av lämpligaste sättet att uttaga den ökade skatten på förmögenhet icke funnit mig böra föreslå en skärpning av den förmögenhetsskatt, som utgår i samband med inkomstskatten. Jag uttalade i detta sammanhang, att det icke skulle möta några större svårigheter att finna helt nya former för en fristående förmögenhetsbeskattning, men att detta i dåvarande läge icke syntes påkallat, enär en anknytning utan olägenhet kunde vinnas till den form av förmögenhetsbeskattning, vi redan ägde i arvsskatten. Jag anförde vidare, att en ökning av statsverkets inkomster genom arvsskatte-medlen kunde åvägbringas efter olika principer. Enklast syntes måhända vara att inskränka sig till att ändra skalorna i de för de särskilda arvsklasserna gällande tarifferna. Med fasthållande av utgångspunkten, att vad som i huvudsak åsyftades vore en utökning av förmögenhetsbeskattningen såsom sådan, hade jag ej funnit denna väg vara den lämpligaste. I stället förordade jag, att vid sidan av en skärpning av den förefintliga arvslottsbeskattningen uttoges en skatt av kvarlåtenskapen i dess helhet. En dylik s. k. kvarlåtenskapsskatt anpassade sig icke efter arvingarnas skyldskap till arvlåtaren och efter arvslotternas storlek. Motiveringen för en dylik skatt vore nämligen, att den utfyllde eller ersatte förmögenhetsskatt i annan form. Skatten borde alltså uttagas, där principiellt sett en högre

belastning å arvlåtarens förmögenhet under dennes livstid varit på sin plats.

Enligt vad jag anført vid anmälan inför Kungl. Maj:t av årets statsverksproposition bör jämväl för nästkommande budgetår avkastningen av arvs- och gåvobeskattningen tagas i anspråk för avbetalning av lån med kort amorteringstid, varjämte vid nämnda utgiftspost bör bindas även den extra inkomst- och förmögenhetsskatten. För finansiering av lånebudgeten är emellertid erforderligt ett ytterligare, till 6 miljoner kronor beräknat belopp. I överensstämmelse med vad jag i motsvarande hänseende föreslog föregående år, anser jag att nämnda belopp bör uttagas genom beskattning av den bärkraftiga förmögenheten. Då finansplanen förutsätter att avbetalningen av omförmälda lån skall ske medelst vissa för detta ändamål bundna skattemedel, har jag ej ansett den ifrågasvarande förmögenhetsbeskattningen böra anordnas genom utbyggnad av någon av de skatteformer, som i övrigt äro tagna i anspråk för balansering av skattebudgeten. Det har i några av yttrandena ifrågasatts, att ökningen av förmögenhetsbeskattningen borde ske i form av skärpning av skalorna för arvs- och gåvoskatten. Med hänsyn till den icke obetydliga ökning av skattesatserna i arvsskatteförordningen, som föregående år genomfördes utan att samtidigt, på sätt jag föreslagit, någon del av det då erforderliga beloppet uttogs genom en beskattning principiellt avseende arvlåtarens förmögenhet, har jag emellertid funnit den sålunda angivna utvägen mindre lämplig. Det synes under sådana omständigheter naturligt, att möjligheten att uttaga det erforderliga beloppet genom beskattning av den samfällda behållningen i dödsbo träder i förgrunden.

Beträffande de invändningar, som framställtts mot denna skatteform, vill jag till en början framhålla, att, då densamma principiellt är att uppfatta som en till tidpunkten för ägarens död uppskjuten beskattning av hans förmögenhet, vilken beskattning av hänsyn till ägaren icke fördelats att äga rum årligen redan under hans livstid, och skatten endast såtillvida äger sammanhang med arvsskatten, att den utgår jämsides med denna, det synes föga rationellt att mot ifrågasvarande form av beskattning anföra den omständigheten, att den lämnar ur sikte arvingarnas skyldskap till arvlåtaren och behållningens allt efter arvingarnas antal växlande fördelning i arvslotter. Skatteanspråket framstår som en statens fordran, uppkommen under den avlidnes livstid, som göres gällande först i hans dödsbo vid sidan av övriga fordringar, som skola likvide-ras innan någon behållning uppstår för arvingarna, låt vara att det av olika skäl syntes lämpligt att beräkna skatten på dödsboets behållna tillgångar och således låta den utgå först efter övriga fordringar. Ser man saken ur denna synpunkt, vilken principiellt måste framstå såsom riktig, saknas uppenbarligen fog för den nyss berörda invändningen mot ifrågasvarande skatteform. En annan sak är, att med den nu angivna princi-

piella utgångspunkten det kunde synas riktigt att göra skattens storlek beroende av det antal år, varunder förmögenheten tillhört den avlidne. Av tekniska skäl kan emellertid ett sådant förfaringssätt knappast komma i tillämpning. Ihågkommas bör därjämte, att, såsom nyss anmärkts, behållningen i dödsboet blir avgörande för skattens storlek, och att staten således, därest den avlidne under längre eller kortare tid varit ägare av större förmögenhet än han vid sin död efterlämnat, kan sägas avstå från att göra gällande ett skatteanspråk, som ur nyssnämnda synpunkter eljest principiellt föreligger.

Med anledning av de av kammarrätten uttryckta farhågorna för att ifrågavarande beskattning skulle medföra svårigheter och förluster i sådana fall, då kvarlåtenskapen helt och hållet eller till huvudsakligaste del utgöres av svårrealiserbara tillgångar, ber jag få omnämna, att jag i annat sammanhang ämnar föreslå, att till årets riksdag framlägges förslag om särskild uppskattning av det värde, vartill fast egendom skall för beräknande av arvsskatt upptagas.

Jag föreslår alltså att med det svenska skattesystemet införlivas en stämpelavgift för behållning i dödsbo. Enär den årliga inkomst, som denna stämpelavgift är avsedd att tillföra statsverket, väsentligt understiger den årliga ökning av arvsskattemedlen, som det av Kungl. Maj:t till 1933 års riksdag framlagda förslaget till förordning om kvarlåtenskapsskatt avsåg att åstadkomma, kan i fråga om stämpelavgiften gränsen för skattskyldighetens inträde sättas högre än vad fallet var i nämnda förslag. I överensstämmelse med den ståndpunkt, som intages i det remitterade utkastet, anser jag skyldighet att utgöra stämpel böra inträda, då behållningen i dödsbo — andel som vid bodelning tillfaller efterlevande make frånräknad — överstiger 50,000 kronor. Med denna gräns för skattskyldighetens inträde blir belastningen å behållning, för vilken stämpelavgift skall utgöras, väsentligt lägre än enligt förslaget till förordning om kvarlåtenskapsskatt. I enlighet med den vedertagna principen om överensstämmelse mellan arvsbeskattning och gåvobeskattning torde vid sidan av stämpelavgiften för behållning i dödsbo böra uttagas enahanda stämpelavgift för gåvor med värde över 50,000 kronor.

Det remitterade författningsförslaget anknyter i fråga om vad som är att hänföra till behållning i dödsbo ävensom beträffande värdering av avliden persons egendom till bestämmelserna i hithörande hänseenden i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva. Härav följer bland annat, att de ändrade bestämmelser, som föregående år infördes beträffande arvsbeskattningen av fideikommissrätt, bliva tillämpliga jämväl i fråga om den nu föreslagna stämpelavgiften. Nämnda författningsändringar innebära, att för fideikommissrätt värdet skall beräknas såsom om den fideikommitterade egendomen tillfallit fideikommissinnehavaren med nyttjanderätt ävensom att, där å fast egendom av fideikommissnatur belöpande arvsskatt prövas icke kunna i sin helhet erläggas utan men för ett

med egendomen förbundet allmänt intresse av kulturhistorisk eller annan art, Kungl. Maj:t må på ansökan medgiva, att till grund för skattens beräkning lägges ett lägre värde än det, vartill fideikommissrätten eljest skall uppskattas. Beträffande beräkningen av stämpelavgift för fideikommissrätt är vidare att märka, att såsom särskild stämpelpliktig egendom, för vilken stämpelavgift skall för sig beräknas, bör, i enlighet med vad i det remitterade utkastet föreslagits, anses såväl fast som lös egendom av fideikommissnatur. Att för den ifrågavarande stämpelavgiftens vidkommande medgiva ytterligare lättnad beträffande fideikommissrätt synes ej befogat.

I vissa av yttrandena har föreslagits, att bestämmelserna rörande ifrågavarande stämpelavgift icke skulle införas i stämpelförordningen utan i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva. Det har jämväl ifrågasatts att bestämmelserna skulle meddelas i en fristående särskild författning. Emot att för detta ändamål välja arvsskatteförordningen talar den omständigheten att, såsom jag vid annat tillfälle framhållit, denna förordning i en ej avlägsen framtid torde böra underkastas en genomgripande omarbetning. Då det knappast synes vara skäl att reglera förevarande stämpelavgift, som kommer att representera endast en förhållandevis ringa del av stämpelmedlens totalbelopp, genom en särskild författning, vill jag i anslutning till det remitterade författningsförslaget förorda, att de erforderliga bestämmelserna få sin plats i förordningen angående stämpelavgiften.

Ifrågavarande stämpelavgift kommer enligt författningsförslaget att i allmänhet uttagas vid inregistrering av bouppteckning. I likhet med arvsskatten kan emellertid stämpelavgiften komma att utgå i samband med avlämnande av deklaration enligt 39 § 1:o)—4:o) arvsskatteförordningen, bevakning av testamente samt sökande av lagfart å fast egendom av fideikommissnatur. De härutinnan i det remitterade utkastet föreslagna bestämmelserna avvika från motsvarande föreskrifter i arvsskatteförordningen i det avseendet, att, där stämpelavgift skall utgå i anledning av bevakning av testamente efter boupptecknings inregistrering, stämpelavgiften i regel skall erläggas vid ingivandet av testamentet, under det att arvsskatt erlägges när protokollet över bevakningen utlöses. Då bevakning sker genom testamentsförordnandets tillkännagivande skall likväl enligt det remitterade förslaget stämpeln uttagas genom stämpelbeläggning av protokollet i samband med dess utlösande. Kammarrätten har föreslagit, att i dessa fall stämpelavgiften alltid skall erläggas då protokollet över bevakningen utlöses och att i samband därmed de i ifrågavarande avseende erforderliga bestämmelserna skola få sin plats i den i 3 § stämpelförordningen intagna tabell, som behandlar stämpelbeläggning av statsmyndigheters expeditioner. Kammarrätten åberopar härvid bland annat vissa uttalanden i ett år 1893 avgivet betänkande angående utvidgning

av arvsbeskattningen m. m. I betänkandet anföres, att särskild uppmärksamhet måste ägnas däråt, att i samtliga de fall, då bevakning av testamente ägde rum senare än boupptecknings inregistrering, stämpelskatten icke kunde uttagas av boet. Det yttras vidare, att ett ovillkorligt stadgande därom, att stämpeln skulle vid bevakningen erläggas av testaments-tagaren, skulle kunna medföra, att han, om han ej ägde medel att gälda stämpeln, icke kunde begagna sig av testamentet, samt att stämpeln i följd härav i stället borde åsättas protokollet över bevakningen. Emellertid må rörande vad kammarrätten sålunda föreslagit anmärkas, att, om stämpelavgiften regelmässigt skulle erläggas vid protokollets utlösande, bestämmelserna i förevarande avseende, med hänsyn till stämpelförordningens tekniska utformning, måste bliva i viss mån svåröverskådliga. Att uppmärksamma är vidare, att vid bevakning av testamente efter boupptecknings inregistrering ifrågavarande stämpelavgift blott undantagsvis torde komma att utgå, nämligen huvudsakligen blott i det fall att testamentstagaren av testamentsgivaren erhållit gåva, som skall inräknas i behållningen i boet men icke medtagits vid beräkning av stämpel för bouppteckning. Därjämte torde i verkligheten arvsskatten så gott som alltid erläggas redan vid ingivandet av testamentet. Med hänsyn till nu angivna omständigheter ansluter jag mig till vad härutinnan i det remitterade utkastet föreslagits.

I anledning av vad kammarrätten anmärkt rörande de i utkastet föreslagna bestämmelserna angående stämpelbeläggning av deklaration, som avses i 39 § 1:o—4:o arvsskatteförordningen, föreslår jag viss ändrad lydelse av berörda bestämmelser.

Rörande slutligen frågan efter vilka grunder storleken av förevarande stämpelavgift bör beräknas, ansluter jag mig till vad i detta avseende föreslagits i det remitterade utkastet. Enligt vad som nämnts skall stämpelavgift för behållning i dödsbo uttagas då behållningen överstiger 50,000 kronor, frånräknat vad som vid bodelning tillfaller efterlevande make. När efterlevande make finnes, måste alltså i regel den samlade behållningen i boet överstiga 100,000 kronor för att stämpelplikt skall inträda. Den rörande beräkningen av stämpelavgiften föreslagna skalan, vilken anordnats som s. k. skiktskala, utvisar från 3 procent till 7 procent stigande skattesatser. Lägsta procentsatsen, 3 procent, hänför sig till den del av den stämpelpliktiga behållningens värde, som ligger mellan 50,000 kronor och 100,000 kronor. Vid 60,000 kronor i stämpelpliktig behållning utgår sålunda stämpelavgiften med 300 kronor och vid 100,000 kronor med 1,500 kronor. För en behållning å exempelvis 500,000 kronor är stämpelavgiften 21,500 kronor. Den högsta procentsatsen enligt skalan, 7 procent, avser den del av den stämpelpliktiga behållningens värde som överstiger 800,000 kronor. Emellertid är den begränsningen vidtagen, att stämpelns belopp aldrig får överstiga 6 procent av den

stämpelpiktiga behållningens värde. En stämpelavgift av sistnämnda procentuella storlek nås vid en behållning av 1,650,000 kronor. För behållningar å minst sistnämnda belopp utgår sålunda stämpelavgiften efter en proportionell skattefot.

Den föreslagna stämpelavgiften för gåvor med värde över 50,000 kronor torde böra utgå efter samma grunder som stämpelavgiften för behållning i dödsbo.

Rörande verkan av en sammanläggning av arvsskatt och stämpelavgift för behållning i dödsbo, liksom av en sammanläggning av gåvoscatt och stämpelavgift för gåva, får jag hänvisa till vissa i detta avseende upprättade tabeller, vilka torde böra få intagas som bilaga till statsrådsprotokollet (*Bilaga 3*). Tabellerna hava upprättats under det antagandet att vid beräkning av arvsskatt avdrag från behållning i dödsbo ej må ske för nu ifrågavarande stämpelavgift. Ur berörda tabeller må återgivas följande siffror, avseende beloppen av arvsskatt och stämpelavgift för behållning i dödsbo ävensom sammanlagda beloppet av arvsskatt och dylik stämpelavgift under förutsättning att den behållning, varom är fråga, uppdelas på tre lika stora arvslotter.

Behållning i dödsbo, efterlevande makes andel frånräknad kr.	Summa arvsskatt enligt gällande bestämmelser i procent av behållning				Stämpelavgift enligt förslaget i procent av behållning	Sammanlagda beloppet av arvsskatt och stämpelavgift i procent av behållning			
	kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV		kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV
60,000	2.95	7.80	17.45	19.45	0.50	3.45	8.80	17.95	19.95
100,000	3.86	9.77	20.45	23.64	1.50	5.86	11.27	21.95	25.14
200,000	5.68	13.27	23.22	28.80	2.75	8.48	16.62	25.97	31.55
300,000	7.04	16.26	25.49	30.89	3.50	10.54	19.76	28.99	34.39
500,000	9.22	19.85	27.28	32.52	4.80	13.52	23.65	31.58	36.82
1,000,000	12.61	21.68	28.64	33.76	5.85	17.96	27.08	33.99	39.11
3,000,000	17.40	23.23	29.55	34.59	6.00	23.40	29.23	35.55	40.59
6,000,000	18.70	23.61	29.77	34.79	6.00	24.70	29.61	35.77	40.79
15,000,000	19.48	23.85	29.91	34.92	6.00	25.48	29.85	35.91	40.92
30,000,000	19.77	23.92	29.95	34.97	6.00	25.77	29.92	35.95	40.97

Anmärkas må, att av de cirka 21,000 bouppteckningar, som år 1930 belades med stämpelavgift enligt arvsskatteförordningen, 1,166 avsågo dödsbon med behållning av minst 50,000 kronor, efterlevande makes andel frånräknad. Motsvarande siffror för år 1931 voro 23,967 och 1,181, samt för därpå följande år 22,208 och 1,111.

Som jag förut omnämnt har i samband med upprättande av det remitterade förslaget till ändringar i stämpelförordningen utarbetats förslag till ändrad lydelse av 14 § arvsskatteförordningen av innebörd, att vid be-

räkning av arvsskatt avdrag från behållning i dödsbo ej må ske för ifrågavarande stämpelavgift. Till nu berörda spörsmål anhåller jag att i annat sammanhang få återkomma.

2. Stämpelavgift till expeditioner från stiftsnämnderna m. m.

Enligt 1932 års ecklesiastika boställslagstiftning skall i varje stift finnas en stiftsnämnd med åliggande att, på sätt i gällande författningar föreskrives, hava inseende och vård över ecklesiastik boställsjord samt övrig till kyrkliga behov och ändamål avsedd fast egendom inom stiftet, taga befattning med in- och utbetalningar för kyrkofondens räkning samt därmed sammanhängande ärenden ävensom ombesörja annan uppbörd av kyrkliga medel inom stiftet. På nämnden ankommer i enlighet härmed bland annat att för kyrkofondens räkning förvalta allmänna kyrkohemman, att pröva och avgöra besvär över boställsnämnds beslut i ärende angående boställes bebyggande och jordbruk samt att i den ordning ecklesiastik boställsordning stadgar utöva inseende över pastorats förvaltning av prästgård och löneboställe med avseende å bebyggelse, jordbruk och skogsskötsel.

Stiftsnämnd skall bestå av fem ledamöter, av vilka tre skola utses av Kungl. Maj:t och de övriga av domkapitlet. Av sistnämnda ledamöter skall en vara juridiskt bildad och tjänstgöra såsom sekreterare hos nämnden. Härvid har förutsatts, att domkapitlet såsom regel skall utse stiftssekreterare eller annan å domkapitlets kansli anställd befattningshavare. I enlighet härmed har genom kungörelse den 16 september 1932 (nr 428) i arbetsordningen den 5 juni 1931 (nr 220) för domkapitlens expeditioner införts föreskrifter därom, att stiftssekreterare såväl som stiftsnotarie och amanuens skall åligga att, när så påfordras, mottaga uppdrag att vara ledamot och sekreterare i stiftsnämnd eller ersättare för sådan ledamot. Enligt stadgande i instruktionen den 16 september 1932 (nr 425) för stiftsnämnd och stiftsjägmästare åligger det befattningshavarna å domkapitlets expedition att ombesörja diarieföring, beredning, föredragning och expediering av mål och ärenden, som ankomma å stiftsnämnden, i den mån sådant ej ankommer på annat biträde hos nämnden.

I skrivelse till Kungl. Maj:t har *stiftens centralnämnd* anfört:

Stiftsnämnden i Härnösand hade i skrivelse till centralnämnden omnämnt att — sedan arkivhandlingar rörande ecklesiastika boställen överlämnats till stiftsnämnden från vederbörande länsstyrelser — det förekommit, att enskilda personer anhållit att få lösa avskrifter av dylika handlingar. Därvid hade tvekan uppstått, huruvida dessa avskrifter skulle beläggas med stämpel enligt de för domkapitel gällande reglerna, huruvida de skulle tillhandahållas utan avgift eller huruvida de möjligen skulle beläggas med lösen, som tillfölle stiftsnämndens expensmedel.

I skrivelse till stiftsnämnden i Härnösand, vilken skrivelse delgivits jäm-

väl övriga stiftsnämnder, hade centralnämnden såsom sin mening uttalat, att ehuruval berörda angelägenhet tarvade en närmare reglering, förordningen angående stämpelavgiften även i sin dåvarande lydelse måste anses äga tillämplighet å stiftsnämndernas verksamhet. I 1 § av nämnda författning vore sålunda — under rubriken »Första avdelningen» — intagen den bestämmelsen att till sagda avdelning skulle hänföras, förutom särskilt uppräknade myndigheter, jämväl »alla statsmyndigheter, vilka icke finnas i denna eller övriga avdelningar upptagna». Intill dess annorlunda kunde bliva stadgat, syntes följaktligen stämpelbeläggning hos stiftsnämnderna böra ske enligt de för myndigheter, hänfödda till denna avdelning, gällande grunder.

Då ärendet nu underställdes Kungl. Maj:ts prövning, ville centralnämnden härutöver anförda följande. I 6 § nya kyrkofondslagen vore stadgat, att av nämnda fond skulle utgöras »arvoden till ledamöter i stiftsnämnder samt avlöningar åt stiftsjägmästare tillika med övriga omkostnader för stiftsnämndernas verksamhet». Nämnda stadgande hade emellertid icke den generella innebörd, som ordalagen närmast kunde synas giva vid handen. Vid antagandet av den nya ecklesiastika boställslagstiftningen lämnades nämligen — såsom framginge av sammansatta andra lag- och jordbruksutskottets utlåtande nr 8 s. 22 — av riksdagen den anvisningen, att stiftsnämnderna för sina ärendens beredning, uppsättning och expedition skulle använda domkapitlens kansli. Anordningen innebure, att omkostnaderna för dessa nämnders verksamhet, i samma mån som ett dylikt utnyttjande av domkapitelkanslierna ägde rum, komme att fortgående belasta icke kyrkofonden utan statsverket. Den gällande lag- och författningsregleringen på ifrågavarande rättsområde hade överhuvud taget icke bragt till stånd någon från principiella synpunkter genomförd fördelning — mellan statsverket och kyrkofonden — av kostnaderna för den kyrkligt-ekonomiska förvaltningen. Utöver vad som redan omnämnts kunde sålunda erinras om, att de till kammarkollegiets prövning hänlagda ärendena om friköp av kyrklig jord handlades av detta ämbetsverk utan att därvid ansetts böra följa, att någon motsvarande del av kostnaderna för detta ämbetsverks stat skulle bestridas av kyrkofonden. Slutligen vore att märka, att ej ens kostnaderna för nämnda fonds egen förvaltning avfördes å fonden utan bestredes genom anslagen för statskontorets stat.

I betraktande av berörda förhållanden ville det synas som om anledning knappast nu skulle föreligga att beträffande stämpel- och lösenbeläggning av expeditioner från stiftsnämnderna meddela särskilda föreskrifter, avvikande från dem som gällde domkapitlen. Bestämmelser borde sålunda till en början utfärdas därom, att stiftsnämnderna skulle hänföras till tredje avdelningen i de förteckningar å myndigheter, som funnes intagna i § 1 dels av expeditionslösenförordningen dels av stämpelförordningen.

Efter att hava omnämnt, hurusom beträffande lösenförordningen vissa speciella förhållanden härvid vore att beakta, framhåller centralnämnden vidare, att vidkommande bestämmelserna i stämpelförordningen, såvitt de avsåge stiftsnämndernas verksamhet, dels en jämkning i avfattningen av vissa stadganden dels ett tillägg till författningen syntes påkallade. Härutinnan anföres följande:

I 7 § stämpelförordningen upptoges stadganden av följande lydelse:
 »Dessutom äro från stämpelavgift enligt detta kap. befriade:

arrendatorer och brukare å egendomar, som genom domänstyrelsens försorg utarrenderas, ävensom å dylika egendomar bosatta torpare och lägenhetsinnehavare, i sådana på Konungens, domänstyrelsens eller Kungl. Maj:ts befallningshavandes prövning beroende frågor, som beröra deras rättigheter och skyldigheter gent emot kronan såsom jordens ägare, dock med undantag av resolutioner angående medgiven överlåtelse av arrende- eller nyttjanderätt;

— — — — —
innehavare av nyttjanderätt till sådana statens fasta egendomar, som innehavas såsom boställen av ämbets- och tjänstemän inom civil-, militie- och ecklesiastikstaterna eller blivit anslagna kyrkor, akademier, hospitaler eller andra allmänna inrättningar, i sådana på förvaltningsmyndighets prövning beroende mål och ärenden, som angå förhållandet mellan nyttjanderättsinnehavaren såsom egendomens brukare och kronan såsom densammas ägare.»

Avfattningen av ifrågavarande bestämmelser — vilka genom kungörelse den 16 oktober 1891 (nr 57) hade upptagits redan i förordningen den 5 september 1890 angående stämpelavgiften — hade sedan länge varit föråldrad. Redan genom 1910 års ecklesiastika boställslagstiftning hade den alldeles övervägande delen av de egendomar, som vid tiden för tillkomsten av nyssberörda stadganden innehades såsom boställen av ämbets- och tjänstemän inom ecklesiastikstaten — nämligen det territoriella prästerskapets boställen — blivit underkastad en helt förändrad disposition. Ehuru dessa fastigheter, med undantag för särskilda såsom prästgårdar avsatta områden, genom nämnda reglering successivt upphört att innehavas av prästerna såsom boställen, hade dock, tydligen genomgående, i praxis så förfarits, att stämpelfrihet allt fortfarande medgivits arrendatorer, torpare och lägenhetsinnehavare å dylik jord i sådana mål och ärenden hos förvaltande myndighet (länsstyrelse, domkapitel, kammarkollegiet m. fl.), som angått nyttjanderättsförhållandet. Den praxis, som sålunda följts, hade givetvis kunnat från formella synpunkter påtalas, men förfaringssättet hade tydligen haft ett sakligt stöd i de grunder, varå stadgandena vilade.¹ I regel syntes dock därvid hava gjorts samma undantag beträffande resolutioner angående medgiven överlåtelse av arrende- eller nyttjanderätt, som uttryckligen föreskrivits i fråga om egendomar, vilka utarrenderades genom domänstyrelsens försorg.

Genom 1932 års ecklesiastika boställslagstiftning hade formerna för förvaltningen av prästlönejorden åter lagts om. Denna jords avkastning vore dock alltjämt knuten till samma allmänna ändamål som förut, och genom den företagna regleringen hade — i och med de uppgifter, som tillagts boställs- och stiftsnämnder — anordnats en ingående kontroll över denna egendoms förvaltning från statens sida. De skäl, som dittills ansetts motivera stämpelfrihet för nyttjanderättsinnehavare å kyrklig jord, syntes sålunda i allt väsentligt äga en fortfarande giltighet.

Genom att arrendekontrakten rörande prästlönefastigheterna hädanefter i regel komme att utfärdas av vederbörande pastorat, syntes visserligen antalet fall, då mål och ärenden berörande arrendeförhållandet komme att föreligga till prövning hos förvaltningsmyndighet och i vilka myndighetens beslut enligt praxis pläгат meddelas i form av resolutioner eller utslag, komma att reduceras. Men det måste dock förutsättas, att dylika fall, icke minst med hänsyn till stiftsnämndernas ställning såsom besvärinstans

¹ Angående nämnda grunder må hänvisas till Kungl. Maj:ts prop. nr 62 år 1891 s. 11—14.

i mål av ifrågavarande slag, skulle komma att allttjämt i betydande omfattning aktualiseras.

Då en omredigering av de förevarande stadgandena i stämpelförordningen nu i allt fall vore erforderlig, syntes en jämkning böra företagas av stadgandena även på ett par andra punkter.

Såvitt anginge boställsegendomar samt fasta egendomar, anslagna allmänna inrättningar, hade stämpelfriheten begränsats att gälla nyttjanderättsinnehavare å egendom, som tillhörde staten. Med hänsyn till den svävande frågan om äganderätten till den kyrkliga jorden hade likväl, i allt fall i fråga om sådan egendom, en åtskillnad i nu berörda hänseende icke kunnat i praxis upprätthållas. Förmånen av stämpelfrihet hade sålunda inrymts åt nyttjanderättsinnehavare oberoende av det sätt, varpå den ifrågavarande fastigheten kunde hava anslagits för sitt ändamål. All sannolikhet talade för att praxis beträffande av allmänna inrättningar besutten fast egendom, där tillämpning av ifrågavarande stadgande i stämpelförordningen kommit i fråga, varit densamma. Då i förevarande hänseende icke det formella äganderättsförhållandet syntes böra vara utslagsgivande utan det allmänna ändamål, vartill egendomen vore anslagen, samt denna egendoms förvaltningsrättsliga ställning, föresloge centralnämnden, att jämväl den på denna punkt i praxis utvidgade tillämpningen legaliserades genom erforderlig ändring i förevarande stadgande.

Centralnämnden föranlätens vidare fästa uppmärksamheten därpå, att ehuru med de ifrågavarande bestämmelserna avsetts, i första hand, att frihet från stämpel å förvaltningsmyndighets expeditioner skulle tillgodokomma nyttjanderättsinnehavare å sådan statens fasta egendom, som vore under kronans omedelbara disposition, de i ämnet meddelade bestämmelserna kommit att avse allenast dylik egendom, som utarrenderades genom domänstyrelsens försorg. Då numera i icke ringa omfattning förekomme, att även andra statens egendomar än sådana, som vore ställda under förvaltning av domänstyrelsen, upplättes å arrende eller annan nyttjanderätt — exempelvis fast egendom, som stode under inseende av arméförvaltningen, vattenfallsstyrelsen och fångvårdsstyrelsen — syntes åt de ifrågavarande stadgandena böra, för vinnande av en enhetlig rättstillämpning på detta område, givas en däremot svarande generellare avfattning.

Med erinran dels att någon fastighet numera icke syntes finnas, som av befattningshavare inom militiestaten innehades under boställsrätt, dels att något principiellt skäl knappast syntes föreligga att från förmånen av stämpelfrihet utesluta innehavare av stadgad åborätt eller av besittningsrätt jämlikt 1926 års åborättslag, ville centralnämnden ifrågasätta, huruvida icke de förevarande stadgandena skulle kunna samarbetas och givas en förändrad avfattning av ungefär följande lydelse:

»Dessutom äro från stämpelavgift enligt detta kapitel befriade:

— — — — —
 Innehavare av nyttjanderätt till fast egendom, som tillhör staten eller eljest antingen är upplåten till boställe för ämbets- eller tjänsteman inom civil- och ecklesiastikstaterna eller i annan ordning är anslagen till sådan befattningshavares avlönande eller besittes av kyrkor, akademier, hospitaler eller andra allmänna inrättningar, i sådana på förvaltningsmyndighets prövning beroende mål och ärenden, som angå förhållandet mellan nyttjanderättsinnehavaren såsom egendomens brukare och det allmänna såsom upplåtare; dock att befrielse från stämpelavgift icke skall äga rum för resolutioner angående medgiven överlåtelse av arrende- eller annan nyttjanderätt.»

Enligt ecklesiastik boställsordning den 30 augusti 1932 ankomme å pastoraten en mångfald åtgärder beträffande förvaltningen av de prästerliga avlöningstillgångarna, till vilka åtgärder pastoraten likväl hade att dessförinnan inhämta tillstånd av förvaltningsmyndighet (stiftsnämnd eller Kungl. Maj:t). Det vore även att emotse, att pastoraten i icke ringa utsträckning komme att nödgas stå som parter i sådana mål och ärenden berörande förvaltningen av löneboställena, som i första hand prövades av boställsnämnderna, men vari fullföljd av talan finge äga rum till stiftsnämnd och — i sista hand — till Kungl. Maj:t. Naturen av dessa mål och ärenden, som i varje fall härflöte av tillämpningen av på detta område meddelade för pastoraten bindande författningsföreskrifter, syntes med styrka tala för att pastoraten i mål och ärenden angående tillämpning av ecklesiastik boställsordning genom uttrycklig föreskrift befriades från stämpelavgift jämlikt 1 kap. i stämpelförordningen. Centralnämnden hemställde alltså slutligen, att sådant stadgande infördes i 7 § stämpelförordningen.

Över nu berörda framställning ha yttranden inhämtats från kammarkollegiet, statskontoret, domänstyrelsen, vattenfallsstyrelsen, arméförvaltningen, fångvårdsstyrelsen och samtliga stiftsnämnder. Vattenfallsstyrelsen, arméförvaltningen och fångvårdsstyrelsen ha därvid begränsat sina yttranden till att avse de ifrågasatta ändringarna i förenämnda stadganden i 7 § stämpelförordningen.

Utan närmare motivering ha centralnämndens förslag tillstyrkts av domänstyrelsen, vattenfallsstyrelsen, fångvårdsstyrelsen och nio stiftsnämnder. Med undantag för stiftsnämnden i Växjö — som i första hand avstyrkt centralnämndens framställning — ha jämväl övriga ämbetsverk och stiftsnämnder, om ock i några fall med vissa modifikationer, biträtt de framlagda förslagen.

Kammarkollegiet uttalar sålunda, att förslagen icke föranledde annan erinran än att, med hänsyn till den vidgade befattning pastoraten komme att taga med de ecklesiastika boställena, pastoratens befrielse från stämpelavgifter icke borde begränsas på förslaget sätt till »mål och ärenden angående tillämpning av ecklesiastik boställsordning» utan till »mål och ärenden angående ecklesiastikt boställe, som står under pastoratets förvaltning, eller dess avkastning».

Statskontoret anför:

Den omständigheten att vissa från kammarkollegiet, domänstyrelsen m. fl. myndigheter förut utgående expeditioner numera utgaves från stiftsnämnderna syntes icke böra föranleda att dylika expeditioner utlämnades fritt med påföljd att statsverket åsamkades minskade inkomster. Det syntes för övrigt vara så mycket större skäl till att även stiftsnämndernas expeditioner stämpel- och lösenbelades enligt bestämmelserna i de i sådant avseende gällande författningar, som dessa expeditioner utlämnades av tjänstemän, anställda hos domkapitlen. Det låge närmast till hands att, på sätt förslagits, stiftsnämnderna upptoges under tredje avdelningen i stämpel- och lösenförordningarna. Därest emellertid stiftsnämnderna skulle anses i förvaltningshänseende intaga en sådan särställning, att en dylik åtgärd icke lämpligen borde ifrågakomma, syntes i särskild författning böra föreskrivas, att vad i nämnda förordningar vore stadgat i fråga om

expeditioner från domkapiteln skulle gälla beträffande expeditioner från stiftsnämnderna. Vad centralnämnden föreslagit i fråga om rätt till befrielse från stämpelavgift innebure i flera avseenden en utvidgning av en sådan rätt. Centralnämndens förslag vore emellertid betingat av dels ändrade förhållanden, dels ock önskvärdheten att lagfästa redan tillämpad praxis i olika avseenden. Vad särskilt anginge innehavare av stadgad åborätt eller av besittningsrätt jämlikt 1926 års åborättslag ansåge statskontoret, i likhet med centralnämnden, att anledning saknades att från stämpelfrihet utesluta dylika innehavare. Emellertid ifrågasattes, om stadgad åborätt kunde anses falla under begreppet nyttjanderätt och om således icke innehavare av sådan åborätt borde i förevarande bestämmelse särskilt angivas.

Stiftsnämnden i Växjö uttalar, att stiftsnämnderna vore inrättade med skogsvårdsstyrelserna såsom mönster och intoge en med nämnda styrelser likartad ställning. Enär skogsvårdsstyrelserna icke ansåges vara underkastade skyldighet att stämpelbelägga sina expeditioner, syntes icke heller stiftsnämnderna böra åläggas sådan skyldighet. Därest allmänheten nödgades erlægga stämpelavgift för stiftsnämnds expeditioner, kunde även inträffa att stiftsnämnderna i allmänhetens ögon finge en byråkratisk anstrykning, vilket kunde försvåra stiftsnämndernas strävan till förtroendefullt samarbete på folklig grund. Om i allt fall stämpelbeläggning föreskrevs, syntes pastoraten böra vara befriade från stämpelplikt även i frågor, som reglerades i kyrkofondslagen, exempelvis beslut om fastställande av uppskattning av löneboställes normalavkastning.

I övrigt må här nämnas, att *stiftsnämnden i Karlstad* framhållit att såväl pastorat som arrendatorer borde vara befriade från stämpelavgift i mål och ärenden angående tillämpning av ecklesiastik boställsordning, att *stiftsnämnden i Härnösand* förklarar sig instämma i centralnämndens framställning såvitt anginge stiftsnämndernas upptagande i stämpelförordningen allenast under förutsättning, att en av centralnämnden hos Kungl. Maj:t gjord framställning rörande tjänstebrevsrätt för stiftsnämnderna vunno bifall, samt att *arméförvaltningen* ifrågasatt, huruvida icke det särskilda stadgandet om avgiftsskyldighet för resolutioner angående medgiven överlåtelse av arrende- eller annan nyttjanderätt borde utgå eller omredigeras så, att icke den uppfattningen vunno insteg att expeditionens formen »resolution» borde användas i dithörande ärenden inom lantförsvaret, där densamma ofta vore mindre lämplig.

Departements-
chefen.

I likhet med vad centralnämnden föreslagit och i yttrandena allmänt uttalats vill även jag förorda, att stämpelförordningen uttryckligen göres tillämplig å expeditioner, som utfärdas av stiftsnämnderna. För sådant ändamål torde stiftsnämnder lämpligen böra upptagas bland de i tredje avdelningen i 1 § nämnda förordning uppräknade myndigheterna.

Jag är även beredd tillstyrka, att de berörda stadgandena i 7 § stämpelförordningen angående vissa nyttjanderättshavare ersättas med ett nytt

stadgande av i huvudsak den lydelse som centralnämnden föreslagit. I begreppet nyttjanderätt torde inbegripas jämväl upplåtelse under stadgad åborätt; ett tillägg i den riktning statskontoret förordnat synes alltså icke erforderligt. Däremot synes sista punkten i det föreslagna stadgandet böra jämkas på det sätt, att undantaget från stämpelfriheten förklaras skola gälla i fråga om »utslag och resolutioner angående överlåtelse av arrende- eller annan nyttjanderätt». I anledning av vad arméförvaltningen anfört vill jag erinra, att då nyssberörda bestämmelse uttryckligen angives avse utslag och resolutioner, härav torde följa att densamma icke äger tillämpning i de fall, där myndighets beslut enligt gängse praxis meddelas genom vanlig ämbetsskrivelse.

I 7 § stämpelförordningen torde slutligen böra upptagas en bestämmelse, varigenom pastorat i vissa fall befrias från erläggande av stämpelavgift. Denna bestämmelse synes lämpligen kunna avfattas i enlighet med vad kammarkollegiet föreslagit.

Såsom förut berörts avhandlas i centralnämndens skrivelse jämväl fråga om lösen för expeditioner från stiftsnämnd. Härutinnan torde förslag sedermera få underställas Kungl. Maj:t.

3. Stämpelfrihet för ärenden enligt steriliseringslagen.

Genom proposition nr 103 har Kungl. Maj:t, efter hemställan av chefen för justitiedepartementet, förelagt innevarande års riksdag förslag till lag om sterilisering av vissa sinnessjuka, sinnesslöa eller andra som lida av rubbad själsverksamhet. Enligt förslaget gäller såsom huvudregel att sterilisering kräver tillstånd av medicinalstyrelsen. Om sådant tillstånd sökes av enskild person, t. ex. den sinnessjuke eller sinnesslöes förmyndare, skulle styrelsens expedition i ärendet enligt stämpelförordningens nuvarande innehåll komma att förses med stämpel. Där ej för visst fall annat bestämts beläggas medicinalstyrelsens resolutioner med stämpel av 20 kronor för första arket av expeditionen samt 4 kronor för varje följande ark.

Då det torde få anses ligga i statens intresse att underlätta steriliseringsåtgärders företagande i de fall då de enligt lagförslaget äro tillåtna, synes under förutsättning att det nämnda förslaget vinner riksdagens bifall, sådan ändring böra vidtagas i stämpelförordningen, att expeditioner i ärenden enligt ifrågavarande lag — såväl medicinalstyrelsens expeditioner som expeditioner från andra myndigheter — icke skola stämpelbeläggas. Stadgande härom torde böra införas i 7 §.

4. **Ändringar i stämpelförordningen i anledning av förslaget om in-teckningsförnyelsernas avskaffande.**

Genom proposition nr 100 till årets riksdag har Kungl. Maj:t, efter hemställen av chefen för justitiedepartementet, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag angående upphävande av gällande bestämmelser om förnyelse av in-teckning ävensom vissa andra härmed sammanhängande lagförslag. Då för närvarande i förnyelseärenden uttagas expeditionsavgifter i form av lösen och stämpel till avsevärda belopp, har vid avgivandet av nämnda lagförslag förutsatts, att särskild gottgörelse skulle beredas de sportelberättigade liksom ock statsverket för den inkomstminskning som bleve en följd av in-teckningsförnyelsernas avskaffande. Kungl. Maj:t har ock i anslutning till sagda lagärende till riksdagen avlåtit särskild proposition, nr 101, vari angivits vissa grunder för en sådan gottgörelse. I avseende å nästkommande budgetår har Kungl. Maj:t dels i statsverkspropositionen (andra huvudtiteln s. 48) och dels i nyssnämnda proposition nr 101 föreslagit riksdagen att under andra huvudtiteln till ersättning för förlorad lösen i följd av in-teckningsförnyelsernas avskaffande anvisa ett extra anslag å 270,000 kronor. Beträffande frågan på vad sätt gottgörelse skulle beredas staten, dels för den genom in-teckningsförnyelsernas avskaffande förlorade stämpelinkomsten och dels för de utgifter som den föreslagna gottgörelsen åt de sportelberättigade skulle medföra för statsverket, har den lämpligaste utvägen ansetts vara en höjning av stämpelavgiften för skuldebrev.

De med förutnämnda lagärende sammanhängande ekonomiska spörsmål ha varit föremål för utredning genom särskilda sakkunniga, justitierådet Sven Bellinder och borgmästaren Jacob Pettersson. De sakkunniga avlämnade den 19 augusti 1933 betänkande med av motiv åtföljda förslag till förordning om ändrad lydelse av 8 och 17 §§ förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften ävensom kungörelse om ändrad lydelse av §§ 3 och 10 förordningen den 7 december 1883 (nr 64) angående expeditionslösen (se statens off. utredn. 1933: 24). Enligt de sakkunnigas förslag skulle stämpelavgiften för skuldebrev och vissa andra därmed jämförliga handlingar — såsom följd av in-teckningsförnyelsernas avskaffande — höjas från nuvarande 25 öre till 40 öre för varje fulla 100 kronor av det kapitalbelopp för vilket in-teckning eller betalning sökes.

Över de sakkunnigas förslag inforrades utlåtanden från domhavandena, rådhusrätterna, hovrätterna, överståthållarämbetet och länsstyrelserna, statskontoret, riksräkenskapsverket ävensom stadsfullmäktige i sådana städer, där lösen för rättens eller inskrivningsdomarens expeditioner helt eller delvis indragits till stadens kassa. Tillfälle att avgiva yttrande bereddes föreningen Sveriges häradshövdingar, föreningen Sveriges stadsdomare, Sveriges advokatsamfund, Svenska bankföreningen, Svenska sparbanksföreningen, Sveriges allmänna hypoteksbank, Konungariket Sveri-

ges stadshypotekskassa, Svenska bostadskreditkassan samt Svenska jordbrukskreditkassan. Beträffande den ifrågasatta höjningen av förevarande stämpelavgift innefattade de inkomna utlåtandena i allmänhet tillstyrkande av de sakkunnigas förslag. En närmare redogörelse för utlåtandenas innehåll återfinnes i propositionen nr 101 (s. 9—20) till vilken jag i detta sammanhang torde få hänvisa.

I sistnämnda proposition (s. 25) uttalade chefen för justitiedepartementet att han i princip kunde biträda de sakkunnigas förslag om höjning av skuldebrevsstämpeln. Vad i några yttranden anförts därom att vissa handlingar, särskilt inteckningar i jordbruksinventarier samt icke intecknade skuldebrev, måtte undantagas från stämpelförhöjningen, syntes icke innefatta tillräckliga skäl att frångå de sakkunnigas förslag. I fråga om tidpunkten för ikraftträdandet framhölls att stämpelförhöjningen utan olägenhet kunde genomföras redan från och med den 1 juli 1934.

För egen del kan jag ansluta mig till vad chefen för justitiedepartementet sålunda förordat. Beträffande den närmare utformningen av de med inteckningsförnyelsernas avskaffande sammanhängande ändringarna i stämpelförordningen har jag endast på ett par punkter funnit mig böra avvika från det av de sakkunniga upprättade förslaget. I likhet med de sakkunniga har jag funnit den föreslagna höjningen av stämpeln å skuldebrev böra föranleda motsvarande höjning av stämpeln å avhandling om livränta och å godkänd räkning, som för vinnande av inteckning eller betalning hos offentlig myndighet företes. Emellertid har jag, utöver vad de sakkunniga föreslagit, ansett i stämpelförhöjningen böra inbegripas jämväl de fall, då inteckning sökes på grund av köpeavhandling om fast egendom eller om fartyg eller betalning för ogulden köpeskillning sökes på grund av sådan köpeavhandling eller köpeavhandling om lösören, vilka i säljarens vård kvarbliva.

Den föreslagna lagstiftningen rörande inteckningsförnyelsernas avskaffande inbegriper bland annat införande av rätt för inteckningshavare att efter uppvisande av inteckningshandling bliva i fastighets- eller inteckningsboken antecknad såsom innehavare av handlingen. I dylikt ärende skall den uppvisade handlingen förses med bevis om åtgärden. Emellertid har det föreslagits att uppvisandet av handlingen skall kunna ske jämväl inför annan inskrivningsdomare eller domstol än den som har att verkställa anteckningen. Där uppvisandet sker i sådan ordning, skall handlingen förses med bevis om uppvisandet och ändamålet därmed. Därjämte skall i dylikt fall utfärdas utdrag av protokollet eller, såvitt angår inteckning i jordbruksinventarier, ett särskilt bevis.

Då det ur kreditväsendets synpunkt lär vara önskvärt att det nya institutet, anteckning om innehav, kommer till så vidsträckt användning som möjligt, får jag, i överensstämmelse med vad de sakkunniga avsett,

föreslå sådana ändringar i 3 § stämpelförordningen att expeditioner i ärenden av ifrågavarande slag befrias från den vanliga stämpelavgiften. Såsom de sakkunniga framhållit torde det emellertid få anses påkallat att inteckningskontrollstämpel åsättes skuldebrev varje gång detsamma uppvisas för anteckning om innehav. När uppvisandet sker inför annan inskrivningsdomare eller domstol än den som har att verkställa åtgärden, synes det lämpligt att kontrollstämpel anbringas jämväl å det protokollsutdrag eller särskilda bevis som i dylikt fall utfärdas. För genomförande av dessa anordningar föreslås vissa ändringar i 4 § och under rubriken skuldebrev i 8 § stämpelförordningen, varjämte ingressen till 3 § samma förordning synes böra undergå viss jämkning.

Härutöver har jag under rubriken skuldebrev i 8 § ansett mig böra föreslå en formell ändring, varigenom en sedan år 1917 kvarstående oriktig hänvisning borttagits.

Med hänsyn till den utformning lagstiftningen rörande inteckningsförnyelsernas avskaffande erhållit har jag, i olikhet mot de sakkunniga, icke ansett mig böra föreslå någon formell ändring av 17 § stämpelförordningen.

5. Stämpelavgift för s. k. förlagsbevis.

Skuldebrev äro enligt gällande stämpelförordning föremål för *emissionsstämpel* endast där de tillhöra vissa närmare angivna kategorier.¹ De bestämmelser, som i detta sammanhang äro av intresse, återfinnas i 8 § stämpelförordningen under rubrikerna »Obligation, som utfärdas här i riket» och »Obligation, som utfärdats i utlandet».

Stämpelplikten avser i främsta rummet obligationer och var ännu i förordningen den 18 september 1908 angående stämpelavgiften begränsad till detta slag av skuldebrev.

Rörande obligationsbegreppets närmare innebörd rådde emellertid oklarhet. I skrivelse den 22 maj 1908, nr 135, anförde riksdagen härom följande: Bestämmelserna rörande emissionsstämpeln med avseende å obligationer saknade effektivitet. Enligt vad riksdagen erfarit syntes man nämligen i ganska stor utsträckning anse sig kunna undgå stämpelplikten huvudsakligen därigenom att länets skilda delar icke erhöles namn av obligationer utan av reverser, förskrivningar eller dylikt. Sådana förskrivningar förekomme av mycket olika slag, dels sådana som endast till namnet skilde sig från vad man i dagligt tal menade med obligationer och vilka

¹ Emissionsstämpeln å obligationer infördes genom 1894 års stämpelförordning. Till grund för denna stämpelförordning låg ett den 27 oktober 1893 av särskilda kommitterade avgivet betänkande. I detta betänkande (s. 94 ff., särskilt s. 104 ff.) hade föreslagits införandet av emissionsstämpel, förutom å obligationer, jämväl å övriga slag av skuldebrev. Denna allmänna skuldebrevsstämpel upptogs även i proposition nr 43 till 1894 års riksdag (s. 57—58) men avstyrktes av bevillningsutskottet (utlåtande nr 17 s. 19—20) och avslogs av riksdagen.

otvivelaktigt borde draga stämpel, dels sådana som mera närmade sig vanliga skuldförbindelser och vilka vore av beskaffenhet att det kunde vara tvivelaktigt huruvida de borde beläggas med stämpel eller ej. Riksdagen ifrågasatte därför ett förtydligande i nu ifrågavarande avseende av då gällande bestämmelser angående emissionsstämpel.

Sedan justitiekanslersämbetets yttrande inforrats, förelades 1909 års riksdag genom proposition nr 82 förslag till följande tillägg till den i 1908 års stämpelförordning upptagna bestämmelsen om emissionsstämpel å obligationer: »Därest för särskilda delar av skuldbelopp utfärdats löpande förskrivningar, vilka uppenbarligen äro avsedda att utsläppas i den allmänna rörelsen, gälle angående dylik förskrivning, ändock att den ej betecknats som obligation, vad i denna förordning är om obligation stadgat.» Propositionen vann riksdagens bifall. Samma bestämmelse återfinnes i sista stycket under rubriken »Obligation, som utfärdas här i riket», i 8 § av gällande stämpelförordning. I sista stycket under rubriken »Obligation, som utfärdats i utlandet», finnes en motsvarande bestämmelse.

Samtidigt som bestämmelserna om emissionsstämpeln erhöles nu angivna innehåll, gjordes i fråga om *omsättningsstämpeln* ett tillägg till 1 § förordningen den 6 november 1908 angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper. Detta tillägg innebär att såsom obligation enligt sistnämnda förordning skall anses jämväl förskrivning, vilken ändock att den ej betecknats som obligation, jämlikt förordningen angående stämpelavgiften skall lika med obligation stämpelbeläggas.

Den 15 februari 1934 remitterades till statskontoret, generalpoststyrelsen samt bank- och fondinspektionen för yttrande en *inom finansdepartementet utarbetad promemoria*, vari anfördes:

Det vore framför allt två moment som kännetecknade de skuldebrev vilka vore föremål för stämpelbeläggning: fråga skulle vara om skuldebrev som utfärdats för särskilda delar av ett skuldbelopp, och dessa skuldebrev skulle uppenbarligen vara avsedda att utsläppas i den allmänna marknaden. Såsom ett tredje kännetecken anförde stämpelförordningen, att skuldebrevet skulle vara *löpande*. Anledningen till att stämpelplikten begränsats till löpande förskrivningar hade sannolikt varit den att man ej tänkt sig möjligheten av att värdepapper som »uppenbarligen äro avsedda att utsläppas i den allmänna rörelsen» kunde komma att utfärdas i form av icke löpande förskrivningar.

I samband med den ekonomiska kris som uppstått vid tiden för världskrigets avslutande hade emellertid vissa banker börjat att, för konsoliderande av sin ställning, upplåna penningar av allmänheten mot ett nytt slag av värdepapper, s. k. *förlagsbevis*. Dessa medförde rätt till betalning ur bankens tillgångar först efter andra bankens borgenärer än dem, som mot förbindelser av enahanda innehåll lämnat banken försträckning. Liksom de förskrivningar, vilka enligt stämpelförordningen och fondstämpelförordningen skulle stämpelbeläggas som obligationer, vore dessa förlagsbevis utfärdade för särskilda delar av skuldbelopp och uppenbarligen avsedda att utsläppas i den allmänna rörelsen. Med hänsyn till det enligt banklagens 51 och 167 §§ gällande förbudet för banker att utfärda

tryckta eller graverade obligationer, som vore ställda till innehavaren eller till viss man eller order, hade dessa obligationer emellertid ställts till viss man. Följden härav hade blivit, att å förlagsbevisen icke uttågs den för obligationer stadgade stämpelavgiften.

Den stämpelfrihet man sålunda kunde uppnå genom att, i form av förskrivningar till viss man, utfärda masspapper, vilka i övrigt uppfyllde de för stämpelpfikt stadgade förutsättningarna, hade medfört, att även åtskilliga industriföretag utfärdat dylika förlagsbevis, oaktat för dessa bolag något laga hinder mot utfärdande av löpande obligationer icke förefunnos. Sådana papper förekomme redan i betydande mängd och nya emissioner ägde alltjämt rum.

Den riktning utvecklingen sålunda tagit läte det framstå såsom påkallat att utsträcka stämpelpfikten även till *icke löpande* förskrivningar av den i stämpelförordningen angivna typen. Härför talade till en början kravet på ökad effektivitet för stämpelförordningens föreskrifter. Men därtill komme, att en utsträckning av stämpelpfikten vore ägnad att motverka den ur rättssäkerhetens synpunkt betänkliga tendensen att å fondmarknaden utsläppa värdepapper vilka icke erbjöde de särskilda garantier för en tryggad omsättning som vore förknippade med de löpande värdepapperen.

Vid en omarbetning av stämpelförordningens ifrågavarande bestämmelser syntes böra beaktas, att en ändring, som endast innebure, att ordet »löpande» framför »förskrivningar» uteslötes, tilläventyrs kunde leda till den missuppfattningen, att varje löpande förskrivning, blott därför att den vore löpande och följaktligen ett typiskt omsättningspapper, vore i förordningens mening »uppenbarligen avsedd att utsläppas i den allmänna rörelsen».

I anslutning härtill föreslogs i promemorian ändring av de under stämpelförordningens nämnda båda rubriker upptagna sista styckena, innebärande huvudsakligen att ordet »löpande» framför »förskrivningar» skulle utgå samt att efter ordet »förskrivning» skulle tilläggas orden »evad den är löpande eller ej».

I promemorian framhölls slutligen, att då fondstämpelförordningens 1 § med obligation likställde sådan förskrivning, vilken, ändock att den ej betecknats som obligation, jämlikt stämpelförordningen skulle lika med obligation stämpelbeläggas, den föreslagna ändringen av stämpelförordningen automatiskt medförde motsvarande utvidgning av fondstämpelförordningens tillämplighetsområde.

Statskontoret, generalpoststyrelsen samt bank- och fondinspektionen ha i avgivna yttranden över berörda promemoria lämnat det i promemorian framställda förslaget utan erinran. Emellertid har generalpoststyrelsen i sitt yttrande anfört, att därest nu ifrågasatta författningsändringar genomfördes, det syntes lämpligt att i samband därmed i stämpelförordningen infördes jämväl följande hänvisning: »*Förlagsbevis*; lika med *Förskrivning*; se *Obligation*».

För egen del får jag, under åberopande av de skäl som anförts i promemorian, tillstyrka det däri framförda ändringsförslaget. I samband med en dylik ändring torde tillika i 8 § stämpelförordningen böra införas en ny rubrik av det innehåll generalpoststyrelsen föreslagit.

6. Stämpelfrihet för bevis om beviljad pension m. m.

Genom proposition nr 222 har Kungl. Maj:t för innevarande års riksdag framlagt förslag till reglemente angående tjänstepension för tjänstemän, tillhörande den civila statsförvaltningen (civila tjänstepensionsreglementet) ävensom reglemente angående tjänstepension för arbetare i statens tjänst (tjänstepensionsreglementet för arbetare). Enligt 8 § 3 mom. i det förstnämnda samt 17 § 2 mom. i det senare reglementet skall, då pension beviljas, den pensionsberättigade erhålla skriftligt bevis därom. Skriftligt bevis skall tillika meddelas tjänsteman, respektive arbetare angående den honom i vissa fall tillkommande rätt till s. k. uppskjuten livränta. Bestämmelser därom återfinnas i 22 § 2 mom. i det förstnämnda reglementet samt i 16 § 2 mom. i det senare reglementet. Slutligen föreskrives i 1 § 2 mom. andra stycket av tjänstepensionsreglementet för arbetare, att arbetare, som i reglementet avses, skall erhålla skriftligt bevis om den tidpunkt, från vilken han är underkastad reglementets föreskrifter.

Samtliga nu nämnda bevis torde uppenbarligen — i likhet med vad som gäller angående pensionsbrev — böra vara fria från stämpel; och torde uttrycklig föreskrift härom böra upptagas i 3 § stämpelförordningen. Motsvarande tillägg bör ske jämväl i expeditionslösenförordningen. Frågan härom torde emellertid senare få underställas Kungl. Maj:ts prövning.

7. Stämpelfrihet i ärenden rörande tillstånd till eldbegängelse.

Enligt 2 § i kungörelsen den 14 september 1917 (nr 659) angående villkor för eldbegängelse erfordrades för eldbegängelse tillstånd av länsstyrelse. För resolution, varigenom sådant tillstånd meddelades, skulle stämpelavgift utgå.

I skrivelse den 18 september 1930 hemställde svenska eldbegängelseföreningen bland annat, att resolution angående tillstånd till eldbegängelse måtte utfärdas avgiftsfritt. Såsom skäl härför åberopade föreningen huvudsakligen, att uttagandet av stämpelavgift innefattade en orättvis och betungande merkostnad, vilken ej hade någon motsvarighet vid jordbegravning och därför verkade som ett direkt hinder för eldbegängelsens utveckling i vårt land.

Över framställningen avgävos utlåtanden av statskontoret, medicinal-

styrelsen, statens organisationsnämnd, överståthållarämbetet, länsstyrelserna och styrelsen för svenska stadsförbundet. Samtliga hörda utom länsstyrelserna i Blekinge, Kristianstads och Skaraborgs län tillstyrkte framställningen eller lämnade densamma utan erinran. Sistnämnda tre länsstyrelser ansågo tillräckliga skäl icke förefinnas för bifall till framställningen.

Statskontoret anförde, att då eldbegängelsen numera vore ett vid sidan av jordbegravningen vedertaget begravningsskick, jämställt med detta utom vad anginge vissa formaliteter påbudna i rättssäkerhetens intresse, det knappast syntes överensstämma med billighetens krav, att nämnda formaliteter skulle föranleda särskilda avgifter. Då härtill komme, att statsverkets inkomster av ifrågavarande avgifter icke hade någon större betydelse ur statsekonomisk synpunkt, ansågo sig statskontoret icke böra motsätta sig deras borttagande.

En reservant inom statskontoret framhöll, att så länge tillstånd till eldbegängelse erfordrades med därav följande skyldighet för vederbörande myndighet att pröva varje särskild ansökning härom, det också vore rimligt att avgift utginge.

I stället för 1917 års kungörelse gäller numera kungörelsen den 8 december 1933 (nr 659) angående eldbegängelse, vilken trätt i kraft den 1 januari 1934. Enligt 8 § i denna kungörelse skall tillstånd till eldbegängelse som regel meddelas av polismyndighet och allenast undantagsvis av länsstyrelse. Med polismyndighet förstås enligt 18 § för Stockholm överståthållarämbetet för polisärenden, för annan stad, där polismästare finnes, denne, för övriga städer stadsfiskal samt för landet landsfiskal.

Efter de ändringar, som sålunda vidtagits, utgår nu stämpel vid meddelande av tillstånd till eldbegängelse med följande belopp, nämligen hos överståthållarämbetet, polismästare och stadsfiskaler, därest tillståndet meddelas genom resolution tecknad å företedd handling, med 3 kronor och, därest det meddelas genom resolution med rubrik, med 4 kronor samt hos länsstyrelser och landsfiskaler med 5 respektive 6 kronor. Meddelas tillståndet i form av bevis — vilket ej sällan lärer förekomma — utgör stämpelavgiften en krona.

På sätt inom statskontoret framhållits kan väl den nuvarande stämpelavgiften för tillstånd till eldbegängelse vara motiverad av den särskilda prövning, som föregår tillståndets meddelande. Emellertid synas mig goda skäl tala för att eldbegängelse i möjligaste mån likställas med jordbegravning. På grund härav och då stämpelavgiften ur statsfinansiell synpunkt ej är av större betydelse, anser jag mig böra tillstyrka, att i 3 § stämpelförordningen upptages stadgande av innebörd, att stämpelfrihet skall åtnjutas för resolution angående tillstånd till eldbegängelse.

8. Stämpelavgift för körkort som utfärdas i samband med förnyelse.

Enligt den i 3 § stämpelförordningen intagna tariffen skall nytt körkort, som utfärdas efter återkallelse, hos myndighet tillhörande första avdelningen — överståthållarämbetet för polisärenden — förses med stämpel till belopp av 18 kronor och hos myndighet tillhörande tredje avdelningen — övriga länsstyrelser — med stämpel till belopp av 20 kronor. Då körkort eljest utfärdas skall det enligt samma tariff beläggas med stämpel till belopp av 8 respektive 10 kronor. Enligt den i 3 § expeditionslösenförordningen intagna tariffen skall därjämte för alla körkort som utfärdas av myndighet tillhörande första avdelningen utgå lösen med 2 kronor.

Genom proposition nr 208 till innevarande års riksdag har Kungl. Maj:st begärt riksdagens yttrande över, bland annat, förslag till förordning om ändring i vissa delar av motorfordonsförordningen den 20 juni 1930 (nr 284). I propositionen har förordats införande i sistnämnda förordning av bestämmelser om periodvis återkommande omprövning av rätten att inneha körkort. I sådant hänseende har föreslagits att körkort, som icke blivit återkallat, skall gälla till och med dagen då innehavaren fyller sextio år, men körkortet skall kunna i närmare angiven ordning förnyas för högst tre år åt gången. Förnyelse skall sökas hos den länsstyrelse som utfärdat körkortet. Finnes sökanden böra erhålla fortsatt tillstånd att föra automobil eller motorecykel, skall länsstyrelsen för honom utfärda nytt körkort.

Chefen för kommunikationsdepartementet har i omförmälda proposition förordnat, att avgiften för förnyat körkort icke bestämmes till högre belopp än 2 kronor.

För egen del har jag icke något att erinra mot att avgiften för körkort, som utfärdas vid förnyelse, bestämmes till det av chefen för kommunikationsdepartementet förordade beloppet eller 2 kronor. Denna avgift bör, då körkortet utfärdas av annan myndighet än överståthållarämbetet för polisärenden, helt utgå i form av stämpel. I likhet med vad som gäller beträffande de körkort, som för närvarande utfärdas av sistnämnda myndighet, torde jämväl för körkort som av denna myndighet utfärdas vid förnyelse någon del av avgiften böra utgå i form av expeditionslösen. Då i förevarande fall lösenbeloppet synes skäligen kunna bestämmas till 50 öre, varom jag framdeles ämnar underställa Kungl. Maj:st förslag, torde stämpelavgiften för de körkort som här äro i fråga böra hos nämnda myndighet utgå med en krona 50 öre.

9. Stämpelavgift för tillstånd till skeppsklarering.

I § 4 förnyade skeppsklarerarordningen av den 9 juni 1893 (nr 52) stadgas, att handels- och sjöfartsnämnd i sjö- och stapelstad må pröva om be-

hov av skeppsklarerare är för handen. Finnes så vara fallet utfärdar nämnden kungörelse om antagande av skeppsklarerare. Sedan skeppsklarerare efter prövning av inkomna ansökningar antagits av nämnden, göres anmälan hos stadens magistrat, som för den antagne utfärdar förordnande.

Enligt den i 3 § stämpelförordningen intagna tariffen skall fullmakt för mäklare eller skeppsklarerare förses med stämpel, i Stockholm och Göteborg å 400 kronor och i övriga städer å 100 kronor.

Genom proposition nr 99 till innevarande års riksdag har Kungl. Maj:t begärt riksdagens yttrande över ett förslag till ny skeppsklarerarförordning. Enligt detta förslag skall handels- och sjöfartsnämndernas samt magistraternas befattning med antagande och förordnande av skeppsklarerare upphöra. Skeppsklarering skall, med vissa närmare angivna undantag, icke få ombesörjas av annan än den, som erhållit tillstånd därtill av kommerskollegium. Sådant tillstånd skall kunna meddelas antingen för visst fall eller viss tid eller eljest i begränsad omfattning (*tillfälligt tillstånd*) eller ock utan inskränkning (*auktorisation*). Envar enskild person skall vara berättigad erhålla auktorisation såsom skeppsklarerare, såframt vissa kvalifikationer fyllas; även handelsbolag och aktiebolag skola kunna vinna auktorisation under vissa förutsättningar.

I ett i berörda proposition omnämnt, av *kommerskollegium* den 20 november 1930 överlämnat förslag till ny skeppsklarerarförordning — enligt vilket för beredande av ärenden angående tillstånd till skeppsklarering m. m. skulle finnas en på visst sätt sammansatt nämnd — har kollegium föreslagit, att till bestridande av kostnaderna för nämndens verksamhet en stämpelavgift skulle uttagas. Avgiften skulle utgöra för auktorisation såsom skeppsklarerare i Stockholm eller Göteborg 400 kronor och å andra platser 100 kronor samt för tillfälligt tillstånd, för visst fall 5 kronor och eljest 20 kronor. *Statskontoret* har i avgivet utlåtande förklarat sig icke hava något att erinra mot kommerskollegii förslag.

Förslaget om inrättande av en särskild nämnd har visserligen icke upptagits i det vid propositionen fogade förslaget till skeppsklarerarförordning. Med hänsyn till den reglering av skeppsklarerarverksamheten, som genom den föreslagna skeppsklarerarförordningen kommer att äga rum, synes mig emellertid ändock skäligt, att staten för de av kommerskollegium meddelade tillstånden uttager en avgift i form av stämpel å ämbetsverkets expeditioner. Mot de av kommerskollegium föreslagna beloppens storlek har jag intet att erinra. I 3 § stämpelförordningen torde därför — jämte det ur den nuvarande rubriken »fullmakt för mäklare eller skeppsklarerare» borttagas orden »eller skeppsklarerare» — böra införas nya rubriker angående auktorisation för skeppsklarerare samt bevis rörande tillfälligt tillstånd att ombesörja skeppsklarering, av det innehåll kommerskollegium föreslagit. I överensstämmelse med vad som avses i

fråga om skeppsklarerarförordningen torde dessa ändringar i stämpelförordningen böra träda i kraft å dag som av Kungl. Maj:t framdeles bestämmes.

10. Stämpelfrihet i vissa fall för resolutioner angående verkställighet av utländsk domstols beslut.

Den i Haag den 14 juli 1905 avslutade, av Sverige ratificerade konventionen angående vissa till civilprocessen hörande ämnen av internationell natur (Svensk författningssamling 1909 nr 30) upptager i artikel 17 ett stadgande av innehåll, att undersåte i en av de fördragsslutande staterna med hemvist i någon av dem icke såsom käreande eller mellankommande part vid domstol i annan av dessa stater må, på grund av sin egenskap av utlänning eller i följd av saknaden av hemvist eller uppehållsort inom landet, förpliktas att ställa borgen eller annan säkerhet. Denna bestämmelse kompletteras genom föreskrift i konventionens artikel 18 om skyldighet för fördragsslutande stat att på därom å diplomatisk väg gjord framställning låta *kostnadsfritt* förklara verkställbart ett i annan fördragsslutande stat meddelat beslut, varigenom förpliktelse att gälda rättegångskostnad ålagts käreande eller mellankommande part, som på grund av förenämnda bestämmelse i artikel 17 eller i följd av lagen i den stat, där rättegång varit anhängig, är fritagen från att ställa borgen eller annan säkerhet. I nu berörda delar skiljer sig 1905 års konvention från den tidigare i samma ämne avslutade konventionen av den 14 november 1896 (Svensk författningssamling 1899 nr 34) bland annat därutinnan, att själva stadfästelsen av beslutet om förpliktelse att gälda rättegångskostnad skall meddelas kostnadsfritt.

Enligt lagen den 6 mars 1899 (nr 12 s. 9) om verkställighet i visst fall av utländsk domstols beslut, med däri den 23 april 1909 (nr 21 s. 2) och den 1 april 1927 (nr 70) gjorda ändringar, ankommer på överexekutor att förordna om verkställighet å beslut, varom nu är fråga.

Från utrikesdepartementet har erinrats, att då utländska beskickningsars framställningar i förevarande hänseende av departementet vidarebefordrats till vederbörande överexekutor, det inträffat att överexekutor belagt verkställighetsresolutionen med stämpel samt begärt lösen därför. Då detta icke läter stå i överensstämmelse med gällande konvention, torde i den i 3 § stämpelförordningen intagna tariffen böra införas en ny rubrik av innehåll att resolution i ärende, som avses i 3 § förenämnda lag, skall vara stämpelfri. Därest så sker, bör motsvarande tilllägg göras till expeditionslösenförordningen; härom ämnar jag framdeles underställa Kungl. Maj:t förslag.

11. Stämpelfrihet vid utbyte av lottbrev mot aktiebrev i anledning av solidariskt bankbolags ombildning till bankaktiebolag.

Den 16 februari 1934 har utfärdats lag (nr 18) angående solidariskt bankbolags ombildning till bankaktiebolag. Lagen innefattar möjlighet för solidariskt bankbolag att, därest beslut därom fattas under år 1934, ombildas till bankaktiebolag. För den händelse att så sker stadgas bland annat i 1 §, att huvudlotterna i det solidariska bankbolaget genom ombildningen bliva aktier i bolaget, samt i 4 §, att lottbreven genom styrelsens försorg böra förses med anteckning om ombildningen eller ock utbytas mot aktiebrev.

I yttrande till statsrådsprotokollet i den proposition, nr 16, varigenom förslag till berörda lag underställdes riksdagen, anförde jag, att i de fall, då lottbreven utbyttes mot aktiebrev, de sistnämnda uppenbarligen borde vara fria från stämpel i likhet med vad som enligt 8 § stämpelförordningen gällde, då aktiebrev eller lottbrev utbyttes mot andra aktiebrev, respektive lottbrev i samma bolag, men att ordalagen i nyssnämnda författningrum syntes nödvändigöra antagande av en särskild förordning för genomförande av sådan stämpelfrihet. Förslag till sådan förordning har nu utarbetats inom finansdepartementet. I anslutning till vad som gäller för det fall att aktiebrev utbytas mot andra aktiebrev i samma bolag har i förslaget ansetts böra upptagas föreskrift om skyldighet att vid utfärdandet av aktiebrev, som sålunda är fritt från stämpel, förse detsamma med anteckning om orsaken härtill. Därvid torde böra lämnas en hänvisning till de närmare bestämmelser om denna skyldighet och om påföljd för underlåtenhet därav, som för berörda fall stadgas i stämpelförordningen.

12. Stämpelfrihet för deklarationsbevis enligt vapenkungörelsen.

På hemställan av chefen för socialdepartementet har Kungl. Maj:t avlåtit proposition (nr 181) med begäran om riksdagens yttrande över förslag till vapenkungörelse.

I 3 § i förslaget stadgas, att envar som den 1 juli 1934 såsom ägare eller eljest innehar skjutvapen skall, där han ej på grund av kungörelsen den 26 juli 1927 (nr 338) med vissa bestämmelser angående skjutvapen och ammunition deklarerat vapnet och därom mottagit bevis eller erhållit tillstånd till förvärv eller införsel av vapnet, vara skyldig att senast den 30 september 1934 deklarerera vapnet hos länsstyrelsen i det län där han har sitt hemvist. Över verkställd deklARATION skall bevis utfärdas av länsstyrelsen. Fullgjord deklARATION medför utan vidare behörighet att fortfarande innehava vapnet, och beviset avser att styrka denna behörighet.

I nyssnämnda proposition har chefen för socialdepartementet uttalat sig för att deklara-tionsbevisen borde vara fria från stämpel med hänsyn till att de enskilda ej skulle vidkännas utgift för bevisen. Till denna mening — vilken omfattades av samtliga dem som yttrade sig i motsvarande ärende i fjol, propositionen nr 269 — har jag anslutit mig. Anmärkas må emellertid, att i propositionen nr 181 närmare omförmälda sakkunniga ansett bevisen böra beläggas med stämpel till täckande av kostnaderna för den nu föreslagna vapenregistreringen.

Då deklarations-skyldigheten såsom nyss nämnts skall vara fullgjord den 30 september 1934, har det syntts mig lämpligast meddela erforderliga föreskrifter i en från 1914 års stämpelförordning fristående författning.

Föredragande departementschefen uppläser härefter upprättade förslag till dels *förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften*, dels *förordning om stämpelfrihet vid utbyte av lottbrev mot aktiebrev i anledning av solidariskt bankbolags ombildning till bankaktiebolag*, dels ock *förordning om stämpelfrihet för deklarationsbevis enligt vapenkungörelsen* samt hemställer, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att antaga nämnda förslag.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

John O. Karlsson.

Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Härigenom förordnas, dels att 8 och 23 §§ förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften samt rubriken till VIII kap. i samma förordning skola, 8 och 23 §§ i nedan intagna delar, erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår, dels att i 47 § i förordningen skall införas ett nytt moment, betecknat mom. 1, av följande lydelse, dels ock att i förordningen skola införas fyra nya paragrafer med nedan angivet innehåll och betecknade såsom 57, 58, 59 och 60 §§:

8 §.

Följande enskilda handlingar skola, även där de äro utfärdade av offentlig myndighet, förses med stämpel på sätt här nedan stadgas.

Bodmeribrev; lika med *Skuldebrev*.

Bouppteckning efter avliden person skall, då den för inregistrering hos domstol företes, utöver den stämpel som utgår enligt förordningen om arvskatt och skatt för gåva, i enlighet med vad nedan angives beläggas med stämpel efter sammanlagda värdet av de arvsandelar, för vilka vid inregistreringen arvsskatt skall utgå eller jämlikt 19 § första stycket berörda förordning skattefrihet åtnjutas, enligt den uppskattning, som sker jämlikt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva (den stämpelpliktiga egendomens värde).

Frihet från stämpel, varom nu är fråga, äger rum, därest den stämpelpliktiga egendomens värde icke överstiger 50,000 kronor.

Stämpeln utgör,

när den stämpelpliktiga egendomens värde icke överstiger 100,000 kronor: 3 procent av det belopp, varmed samma värde överstiger 50,000 kronor; när värdet överstiger

100,000	men icke	200,000	kr.:	1,500	kr. för	100,000	kr. och	4 %	av återstoden
200,000	»	»	:	5,500	»	»	»	5 %	»
400,000	»	»	:	15,500	»	»	»	6 %	»
800,000	»	»	:	39,500	»	»	»	7 %	»

dock att stämpelns belopp ej må överstiga 6 procent av den stämpelpliktiga egendomens värde.

Vid tillämpning av denna tariff iakttages, att egendomens värde avjämnas till närmast lägre fulla hundratal kronor.

Såsom särskild stämpelpliktig egendom, för vilken vid bouppteckningsinregistrering stämpel skall för sig beräknas, skall anses dels fideikommiss-egendom dels äganderätt, som enligt 13 § andra stycket förordningen om arvsskatt och skatt för gåva skall anses såsom tillgång i dödsbo.

Från stämpeln avdragas dels lösen, som erlägges vid boupptecknings registrering hos underdomstol i stad, eller, om på grund av gällande förordning dylik lösen ej fordras, däremot svarande belopp, i den mån avdrag för berörda lösen eller motsvarande belopp ej jämlikt 21 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva kan ske från arvsskatt, dels ock på den stämpelpfiktiga egendomen belöpande, förut enligt denna förordning erlagd stämpelavgift för deklaration jämlikt 39 § 5:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, dock att genom sistnämnda avdrag stämpeln ej må nedbringas till lägre belopp än det som skulle utgått, därest gåvan ej medräknats i den stämpelpfiktiga egendomen.

Omfattar dödsbo å flera orter befintlig egendom, däröver särskilda bouppteckningar upprättats, skall stämpel erläggas vid inregistreringen i den ort, där den avlidne vid dödsfallet varit eller bort vara mantalsskriven.

Se för övrigt 57—60 §§.

Byte av fast egendom — — — — —

Check; lika med Växel.

Deklaration, som avses i 39 § 1:o) — 4:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, skall, när den till vederbörande myndighet avlämnas, utöver den stämpel som utgår enligt nyssnämnda förordning, förses med stämpel enligt de för stämpelbeläggning av bouppteckning enligt denna förordning stadgade grunder, därvid såsom den stämpelpfiktiga egendomens värde skall anses den del av den deklarerade egendomens värde, för vilken i sammanhang med arvfallet stämpel enligt denna förordning ej tidigare beräknats. Beträffande deklaration, som i 39 § 2:o) — 4:o) nämnda förordning avses, skall härvid iakttagas, att stämpeln beräknas som om stämpelbeläggningen skett i samband med stämpelbeläggningen i övrigt beträffande dödsboet och att stämpel åsättes med det belopp, som utgör skillnaden mellan hela det sålunda beräknade stämpelbeloppet och det belopp, varmed stämpel redan erlagts.

Se för övrigt 57—60 §§.

Deklaration, som avses i 39 § 5:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, skall, när den till vederbörande myndighet avlämnas, utöver den stämpel som utgår enligt nyssnämnda förordning, förses med stämpel enligt de för stämpelbeläggning av bouppteckning enligt denna förordning stadgade grunder, därvid såsom den stämpelpfiktiga egendomens värde skall anses det värde, för vilket vid deklarationens avlämnande gåvoskatt skall utgå. Ingår i den stämpelpfiktiga egendomen gåva, för vilken tidigare jämlikt denna förordning stämpel beräknats, skall vid stämpelbeläggningen den sålunda erlagda stämpelns belopp avräknas.

Se för övrigt 58—60 §§.

Delaktighetsbevis i inländskt bolag — — — — —

Fideikommissbrev om fast egendom skall, då det för lagfart företes, utöver den stämpel som utgår enligt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, förses dels med stämpel enligt den i fråga om stämpelbeläggning av bouppteckning enligt denna förordning föreskrivna tariff, därvid såsom den stämpelpfiktiga egendomens värde skall anses det värde, varefter arvsskatt skall utgå, dels ock med stämpel av 1 krona för varje fulla 100 kronor av den fideikommitterade egendomens enligt 10 § här nedan bestämda värde.

Se för övrigt 10, 13 och 14 §§ samt 57—60 §§.

Skuldebrev skall — — — jämväl förses med in-teckningskontrollstämpel.

Se för övrigt 17 och 18 §§.

Testamente skall, då det efter boupptecknings inregistrering ingives för bevakning, utöver den stämpel som utgår enligt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, förses med stämpel enligt de för stämpelbeläggning av bouppteckning enligt denna förordning stadgade grunder, därvid såsom den stämpelpfiktiga egendomens värde skall anses värdet av testamentstagaren tillfallen egendom, i den mån detta värde skolat vid stämpelbeläggning enligt denna förordning av bouppteckningen efter den avlidne öka den stämpelpfiktiga egendomens värde, därest hänsyn då tagits till testamentet. Stämpeln beräknas, som om stämpelbeläggningen skett i samband med stämpelbeläggningen i övrigt beträffande dödsboet, och stämpel åsättes med det belopp, som utgör skillnaden mellan hela det sålunda beräknade stämpelbeloppet och det belopp, varmed stämpel redan erlagts.

Avser bevakningen testamente, som sökanden icke har i sin besittning eller som upprättats muntligen, och skall bevakningen förty ske genom förordnandets tillkännagivande, uttages stämpeln genom stämpelbeläggning av protokollet över bevakningen, när nämnda protokoll utlöses.

Se för övrigt 57—60 §§.

Testamente om fast egendom — — — — —

23 §.

Där ej — — — andra helarksstämplor.

Till handlingar, som för vinnande av lagfart, in-teckning eller inskrivning vid domstol företes, till äktenskapsförord, morgongåvobrev och avhandlingar om lösöreköp, vilka till underdomstol ingivas, till deklorationer, som omförmälas i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, samt till testamenten, som ingivas för bevakning, och handlingar, som skola stämpelbeläggas såsom sådana testamenten, skola begagnas dubbla beläggningsstämplor.

Om användande — — — rubriken skuldebrev.

47 §.

1. De i 54 § 1, 2 och 4 mom. förordningen om arvsskatt och skatt för gåva meddelade bestämmelser skola äga motsvarande tillämpning beträffande stämpel enligt denna förordning för bouppteckning, dekloration, som omförmäles i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, fideikommissbrev om fast egendom, i den mån fråga är om stämpel enligt den för stämpelbeläggning av bouppteckning föreskrivna tariff, samt testamente, som ingives för bevakning, så ock handling, som skall stämpelbeläggas såsom sådant testamente.

Har den, som uppgivit död mans bo, därvid uppsåtligen dolt undan tillgång av det värde eller lämnat annan falsk uppgift av sådan beskaffenhet, att såväl skatt enligt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva som i första stycket av denna paragraf omförmäld stämpel uttagits med lägre belopp än som vederbort, eller har någon mot bättre vetande i dekloration lämnat oriktig uppgift med påföljd, som nu sagts, skall vid bötesbeloppets bestämmande tagas hänsyn till det sammanlagda felande beloppet av skatt och dylik stämpel.

Underlåter någon att inom föreskriven tid avgiva dekloration som skall ligga till grund såväl för arvsskatt som för stämpel enligt denna förordning, skall särskilt straff enligt denna förordning ej ådömas.

VIII kap. Särskilda bestämmelser rörande vissa stämpelavgifter.

57 §.

Då synnerliga skäl därtill äro, må Konungen efter ansökan medgiva att — vid beräkning av stämpel enligt denna förordning för bouppteckning, deklaration som omförmäles i 39 § 1:o—4:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, fideikommissbrev om fast egendom, i den mån fråga är om stämpel enligt den för stämpelbeläggning av bouppteckning föreskrivna tariff, samt testamente, som ingives för bevakning, jämte handling, som skall stämpelbeläggas såsom sådant testamente, — gåva, som avses i 26 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, helt eller delvis ej medräknas i stämpelpliktig egendom i dödsbo.

58 §.

För stämpel, varom i 57 § förmäles, svare envar arvinge eller testaments-tagare i förhållande till storleken av den på honom belöpande andelen av den stämpelpliktiga egendomens värde, därvid likväl iakttages att, därest avdrag skett för stämpel enligt denna förordning för deklaration enligt 39 § 5:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, dylik stämpel tillgodoräknas den som erlagt denna stämpel.

Skyldighet att erlägga stämpel enligt denna förordning för deklaration, som avses i 39 § 5:o) förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, åligger gåvotagaren.

59 §.

Bestämmelserna i 30 §, 45—49 §§, 51 §, 53 § 2 mom. och 56 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva skola äga motsvarande tillämpning rörande stämpel enligt denna förordning för bouppteckning, deklaration, som omförmäles i förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, fideikommissbrev om fast egendom, i den mån fråga är om stämpel enligt den för stämpelbeläggning av bouppteckning föreskrivna tariff, samt testamente, som ingives för bevakning, så ock handling, som skall stämpelbeläggas såsom dylikt testamente, och skall förty vad i 20 och 21 §§ denna förordning och vad i övrigt i förordningen stadgas mot förstnämnda bestämmelser stridande icke äga tillämpning beträffande stämpel, som nu sagts.

Vid bedömning av fråga, huruvida vid tillämpning av 47 § 1 mom. A förordningen om arvsskatt och skatt för gåva anstånd med erläggande av skatt eller stämpel enligt denna förordning må äga rum, skall sammanlagda värdet av dödsboets kontanta medel och i nyssnämnda författningsrum avsedda värdepapper jämföras med det sammanlagda beloppet av dylik skatt och stämpel, och må i förekommande fall anstånd kunna medgivas, såvida sammanlagda beloppet av skatt och dylik stämpel utgör minst 500 kronor.

60 §.

Till ledning vid uträkning av stämpel, som i 59 § första stycket avses, utfärdar Konungen erforderliga tabeller.

Denna förordning träder i kraft den 1 april 1934.

Stämpelavgift, som avses i förordningen, skall ej beräknas beträffande stämpelpliktig egendom i dödsbo efter person, som avlidit före förordningens

ikraftträdande, ej heller för deklaration å gåva, därest deklarationen dessförinnan avgivits.

I stämpelpliktig egendom i dödsbo efter person, som avlidit efter förordningens ikraftträdande, skall ej medräknas gåva, för vilken deklaration avgivits före den 11 januari 1934.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 14 § förordningen den 19 november 1914 (nr 381) om arvsskatt och skatt för gåva.

Härigenom förordnas, att 14 § förordningen den 19 november 1914 om arvsskatt och skatt för gåva, sådant detta författningsrum lyder enligt förordningen den 26 juni 1931 (nr 263), skall i nedan angiven del erhålla följande ändrade lydelse:

14 §.

Behållning i — — — in-tecknad i fast egendom av fideikommissnatur.

Från behållningen må avdrag ske för begravnings- och bouppteckningskostnader, men icke för belopp, som skall betalas i arvsskatt, eller för stämpel, som avses i 57 § förordningen angående stämpelavgiften.

Denna förordning träder i kraft den 1 april 1934.

*Bilaga 2.***P. M.**

Under förberedelserna till 1934 års statsverksproposition har inom finansdepartementet fråga uppkommit att för beredande av ökad intäkt av stämpelmedel införa en vid sidan av den nuvarande arvs- och gåvobeskattningen utgående stämpelavgift å bouppteckningar och vissa därmed i stämpelhänseende likställda handlingar. Härvid har förutsatts, att den nya stämpelavgiften skulle anordnas så, att den årliga merinkomsten av stämpelmedel kunde beräknas till 6 miljoner kronor.

Med utgångspunkt härifrån har inom finansdepartementet utarbetats förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften ävensom förslag till förordning om ändrad lydelse av 14 § förordningen samma dag om arvsskatt och skatt för gåva.

Den sålunda föreslagna ökningen av stämpelmedlen innebär i första hand införande av en progressiv stämpelavgift för behållningen i mera förmögna dödsbon. Berörda stämpelavgift skall icke, såsom arvsskatten, utgå i förhållande till värdet av arvinges eller testamentstagares andel i boet, utan densamma skall beräknas efter behållningens sammanlagda värde, andel som vid bodelning tillfaller efterlevande make frånräknad. En efter behållningen i dödsbo normerad beskattning var den i proposition till 1933 års riksdag föreslagna kvarlåtenskapsskatten. Med hänsyn till att fråga är om uttagande av ett väsentligt lägre belopp än det, som kvarlåtenskapsskatten avsågs skola inbringa, har icke ansetts erforderligt att, såsom föreslogs beträffande nämnda skatt, meddela bestämmelserna rörande stämpelavgiften i en särskild författning, utan de hava inarbetats bland övriga föreskrifter i stämpelförordningen. I denna hava de bestämmelser rörande beskattning av behållning i dödsbo, som tidigare förekommit, haft sin plats.

Den sålunda föreslagna stämpelavgiften för behållning i dödsbo har ansetts böra kompletteras med en särskild stämpelavgift för gåva, i syfte att upprätthålla den rådande överensstämmelsen beträffande arvs- och gåvobeskattningen. Stämpelavgiften för gåva har ansetts kunna begränsas till att avse sådan gåva, vilkens värde uppgår till det belopp, vid vilket stämpel för behållning i dödsbo skall börja utgå. I likhet med vad vid den nuvarande gåvoskatten är fallet synes skattskyldigheten böra bestämmas med hänsyn till det sammanlagda värdet av inom loppet av två år från samma givare erhållna gåvor. Det kunde ifrågasättas, att man, i stället för att sålunda införa en särskild stämpelavgift för vissa gåvor, borde i motsvarande mån förhöja gåvoskatten. Enär emellertid detta skulle nödvändiggöra införande i arvsskatteförordningen av särskilda skalor för gåvoskatten, avvikande från de för arvsskatten gällande, har det valda tillvägagångssättet ansetts som det lämpligare.

Vid beräkning av arvsskatt skall hänsyn tagas till gåvor, som arvinge eller testamentstagare erhållit av arvlåtaren inom två år före hans dödsfall. Detsamma torde böra gälla även beträffande den föreslagna stämpeln för behållning i dödsbo.

Nu ifrågavarande stämpelavgifter föreslås skola utgå, när värdet av boets behållning — frånräknat andel som vid bodelning tillfaller efterlevande make — respektive gåvan överstiger 50,000 kronor. I förslaget till kvarlätenskapsskatten hade gränsen för skattskyldigheten satts till 20,000 kronor. Denna gräns har emellertid ansetts kunna höjas, enär de ifrågavarande stämpelavgifterna avses skola inbringa ett väsentligt lägre belopp än kvarlätenskapsskatten. Bestämmas gränsen för skattskyldighetens inträde till 50,000 kronor, kommer att i detta avseende överensstämmelse föreligga mellan den ifrågasatta särskilda skatten å förmögenhet och förevarande stämpelavgifter.

Skalans utformning har bestämts med hänsyn därtill, att densamma skall medgiva uttagandet av det ifrågasatta beloppet 6 miljoner kronor. Beräkningarna rörande vad ifrågavarande stämpelavgift skulle inbringa hava företagits på grundval av de i 1933 års proposition nr 34 och särskilda utskottets utlåtande nr 23 intagna uppgifterna rörande behållningar i dödsboen år 1930 och 1932. 1931 års siffror kunna anses hava varit så onormalt höga, att de ej lämpligen böra läggas till grund för en dylik beräkning. Det har nu tillsetts, att beloppet i fråga skulle komma att i det närmaste inflyta även med 1932 års lägre siffror. Särskilda utskottet ansåg sig vid sina beräkningar kunna utgå ifrån att 1932 års siffror varit särskilt låga, och att ett något högre arvskattebelopp borde kunna i framtiden påräknas än det, som framräknades på grund av dessa siffror. Det torde vara berättigat att även här göra ett liknande antagande. Dock är större försiktighet av nöden, när minimigränsen bestämmas så högt som till 50,000 kronor. Med 1930 års kvarlätenskaper skulle den föreslagna skalan hava inbragt omkring 7.5 miljoner kronor och med 1932 års kvarlätenskaper omkring 5.6 miljoner kronor, därest hänsyn ej tagits till stämpel för fastighetsfideikommiss, gåvor eller deklarerade arv, vilka dock i verkligheten kunna väntas inbringa vissa belopp.

Tariffen rörande stämpelavgift för behållning i dödsbo har ansett böra gälla även beträffande den särskilda stämpelavgiften för gåva.

Vid utformningen av föreskrifterna rörande de ifrågasatta stämpelavgifterna har givetvis befunnits lämpligt att anknyta till den gällande beskattningen av arv och gåva.

Till sådan dödsboets egendom, därför stämpel skall utgå, har sålunda ansetts böra räknas egendom, vilken utgör föremål för arvsskatt. Värdet av egendomen har föreslagits skola upptagas till sammanlagda värdet av de arvsandelar, vilka ingå i densamma, enligt den uppskattning som sker jämlikt förordningen om arvsskatt och skatt för gåva. Häri ligger bland annat, att arvsandel, som tillfaller kronan, ej skall inräknas i den stämpelpliktiga behållningen, liksom ej heller egendom eller egendoms värde, därför på grund av Konungens med tillämpning av 2 § eller 56 § arvsskatteförordningen lämnade medgivande arvsskatt ej skall utgå.

Förut har angivits, att i behållningen bör inbegripas även gåva, som arvinge eller testamentstagare erhållit inom loppet av två år före arvlåtarens dödsfall eller vid detsamma. Härifrån har emellertid — i överensstämmelse med en i förslaget till förordning om kvarlätenskapsskatt införd bestämmelse — så tillvida gjorts ett undantag, att Konungen tillerkänts rätt att, då synnerliga skäl därtill äro, efter ansökan medgiva att gåva, som avses i 26 § förordningen om arvsskatt och skatt för gåva, helt eller delvis ej skall medräknas i behållningen i dödsboet. Har nämligen mottagaren av en gåva, som skall inräknas i behållningen i dödsboet, erhållit blott en obe-

tydlig del av givarens kanske betydande kvarlätenskap, kan inträffa, att det på andelen belöpande sammanlagda beloppet av arvsskatt och stämpel enligt stämpelförordningen överstiger andelens värde. Föreskriften i fråga har införts i 57 §.

Från stämpel för egendom i dödsbo har ansetts böra avdragas lösen eller däremot svarande belopp, som erlagts vid boupptecknings inregistrering hos underdomstol i stad och ej kunnat avräknas från arvsskatt, liksom naturligen även enligt stämpelförordningen tidigare erlagd stämpel för gåva, som skall inräknas i behållningen.

Som särskilt avskild egendom, beträffande vilken stämpelavgift skall för sig beräknas, torde böra anses dels fast egendom av fideikommissnatur dels annan i fideikommiss ingående egendom dels ock viss i 13 § arvsskatteförordningen omförmäld äganderätt.

Stämpelavgift för egendom i dödsbo torde böra utgå i samband med uttagande av arvsskatt för behållningen. Stämpelavgiften kommer sålunda att i allmänhet uttagas vid inregistrering av bouppteckning. Stämpeln påföres härvid den del av behållningen, för vilken arvsskatt skolat beräknas därest föreskriften i 19 § första stycket arvsskatteförordningen icke förefunnits. Utom vid boupptecknings inregistrering uttages arvsskatt vid avlämnande av deklaration enligt 39 § arvsskatteförordningen, vid företeende av fideikommissbrev för lagfart samt vid bevakning av testamente, med hänsyn vartill funnits erforderligt att giva bestämmelser om stämpelbeläggning av dessa sistnämnda handlingar.

Stämpel för egendom i dödsbo efter utlämning bör sålunda uttagas vid avlämnande av deklaration jämlikt 39 § 1:o) arvsskatteförordningen. För egendom, som på grund av testamente tillfallit någon vid annat tillfälle än förre rättsinnehavarens dödsfall och för vilken stämpel icke tidigare beräknats i samband med bouppteckningens inregistrering, sker stämpelbeläggning vid avlämnande av deklaration enligt 39 § 2:o) berörda förordning. Även vid avlämnande av deklaration, som avses i 39 § 3:o) och 4:o) arvsskatteförordningen, kan stämpel för egendom i dödsbo böra uttagas. Där testamente, vartill hänsyn ej tagits vid boupptecknings inregistrering sedermera blivit av arvingarna godkänt — i vilket fall jämlikt 39 § 3:o) nämnda förordning deklaration skall avgivas — kan sålunda testamentsstagaren ha erhållit gåva, som skall inräknas i behållningen. För denna gåva måste stämpelavgift uttagas vid deklarationens avlämnande. Stämpelavgift vid avlämnande av deklaration jämlikt 39 § 4:o) arvsskatteförordningen kan behöva uttagas, om testamente, avseende hela behållningen i boet, förklarats ogillt och arvinge, som sålunda tillträder egendomen, erhållit gåva som skall inräknas i behållningen. Jämväl i följd av föreskriften i 13 § arvsskatteförordningen kan inträffa, att stämpelavgift för egendom i dödsbo delvis kan böra utgå vid avlämnande av deklaration enligt 39 § 3:o) och 4:o) arvsskatteförordningen.

Stämpel för deklaration enligt 39 § 2:o)—4:o) nämnda förordning beräknas naturligen med hänsyn till det sammanlagda värdet av egendom, därför stämpeln skall utgå, och övrig i den stämpelpliktiga behållningen ingående egendom.

Stämpelbeläggning av testamente, som företetts för bevakning, hänför sig till bland annat det fall, att testamentsstagaren av testamentsgivaren erhållit gåva, som skall inräknas i behållningen i boet, men icke medtagits vid beräkning av stämpel för bouppteckning.

Bestämmelserna rörande stämpelbeläggning av deklaration, fideikommissbrev och testamente hava utformats i anknytning till vad under rubriken bouppteckning — vilken rubrik ju innehåller huvudstadgandena — angivits som den stämpelpfiktiga egendomens värde.

De hittills berörda bestämmelserna, vilka ju systematiskt höra hemma i förordningens 8 §, nödvändigöra ändring och komplettering rörande förordningens föreskrifter i övrigt. Sälunda har i 47 § införts vissa ansvarsbestämmelser. Vidare har i VIII kapitlet tillagts fyra nya paragrafer — 57—60 §§ — i samband varmed kapitlets rubrik ändrats. För 57 § har ovan redogjorts. I 58 § givas föreskrifter rörande ansvarigheten för de föreslagna stämpelavgifterna. Den häri i fråga om stämpel för stämpelpfiktig egendom i dödsbo föreslagna regeln överensstämmer med vad som i motsvarande avseende gäller rörande arvsbeskattningen. Beträffande stämpel för gåva bör i likhet med vad vid gåvoskatten är fallet ansvarigheten åvila gåvotagaren. Enligt 59 § skall vad i arvsskatteförordningen finnes stadgat rörande anstånd med skatts erläggande, eftergift av skatt, restitution m. m. äga motsvarande tillämpning beträffande stämpelavgifter varom här är fråga medan mot nämnda stadganden stridande bestämmelser i stämpelförordningen upphävas, såvitt fråga är om berörda avgifter.

Rörande övriga ändringar i stämpelförordningen må hänvisas till författningstexten.

Förordningen föreslås skola träda i kraft den 1 april 1934. Stämpelavgift för stämpelpfiktig egendom i dödsbo avses skola utgå blott ifråga om kvarlåtenskap efter den som avlidit efter förordningens ikraftträdande. Den nya stämpelavgiften för gåva avser gåvor, som deklarerats efter nämnda tidpunkt. Då registrering av bouppteckningar och följaktligen uttagande av arvsskatt sker först någon tid efter dödsfallet, har förordningens ikraftträdande å nämnda dag betraktats såsom en förutsättning för att förevarande stämpelavgifter skola kunna under nästa budgetår inbringa det ifrågasatta beloppet.

Den föreslagna ändringen av 14 § arvsskatteförordningen avser att uttrycka, att vid beräkning av behållning i dödsbo avdrag icke må ske för stämpelavgift enligt stämpelförordningen, belöpande på behållningen. Den avvikelse härutinnan, som föreslogs i den till 1933 års riksdag avlåtna propositionen rörande arvsbeskattningen, var betingad av storleken av det belopp, om vars uttagande då var fråga.

Med hänsyn till den lättnad rörande arvsbeskattningen av fideikommiss, som vid 1933 års riksdag vidtogs bland annat därutinnan, att vid nämnda beskattning fideikommissrätt skall betraktas såsom nyttjanderätt, hava icke i ifrågavarande författningsförslag upptagits de bestämmelser rörande eftergift av skatt för fideikommiss m. m., vilka återfinnas i nämnda proposition. Ej heller har ansetts erforderligt att, såsom skedde i berörda proposition, föreslå utökning av rätten till anstånd med erläggande av arvsskatt.

Stockholm i finansdepartementet den 30 december 1933.

Bilaga 3.

Tab. 1 a, utvisande för behållning i dödsbo å angivna belopp under förutsättning, att behållningen uppdelas på 3 lika stora arvslotter, dels arvsskatt enligt gällande bestämmelser, dels stämpelavgift enligt förslag, dels ock sammanlagda beloppet av arvsskatt och stämpelavgift.

Absoluta tal.

Behållning i dödsbo, efterlevande makes andel frånräknad, kr.	Summa arvsskatt enligt gällande bestämmelser, kr.				Stämpelavgift enligt förslag, kr.	Sammanlagda beloppet av arvsskatt och stämpelavgift, kr.			
	kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV		kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV
1,000	—	18	18	18	—	—	18	18	18
2,000	—	36	48	48	—	—	36	48	48
3,000	30	60	120	120	—	30	60	120	120
4,000	39	96	210	210	—	39	96	210	210
5,000	48	132	300	300	—	48	132	300	300
6,000	60	180	420	420	—	60	180	420	420
8,000	78	252	600	600	—	78	252	600	600
10,000	108	354	855	855	—	108	354	855	855
15,000	210	660	1,620	1,620	—	210	660	1,620	1,620
20,000	324	984	2,430	2,430	—	324	984	2,430	2,430
25,000	477	1,392	3,450	3,450	—	477	1,392	3,450	3,450
30,000	630	1,800	4,470	4,470	—	630	1,800	4,470	4,470
35,000	774	2,184	5,430	5,430	—	774	2,184	5,430	5,430
40,000	966	2,670	6,450	6,645	—	966	2,670	6,450	6,645
50,000	1,362	3,660	8,430	9,120	—	1,362	3,660	8,430	9,120
60,000	1,770	4,680	10,470	11,670	300	2,070	4,980	10,770	11,970
70,000	2,265	5,868	12,945	14,640	600	2,865	6,468	13,545	15,240
80,000	2,760	7,056	15,420	17,610	900	3,660	7,956	16,320	18,510
90,000	3,270	8,280	17,970	20,670	1,200	4,470	9,480	19,170	21,870
100,000	3,864	9,765	20,445	23,640	1,500	5,364	11,265	21,945	25,140
125,000	5,400	13,644	26,670	31,350	2,500	7,906	16,144	29,170	33,850
150,000	7,170	18,180	32,970	40,170	3,500	10,670	21,680	36,470	43,670
200,000	11,352	27,738	46,410	57,600	5,500	16,852	33,238	51,910	63,100
300,000	21,120	48,780	76,470	92,670	10,500	31,620	59,280	86,970	103,170
400,000	33,108	72,756	106,440	127,635	15,500	48,608	88,256	121,940	143,135
500,000	46,092	96,732	136,410	162,600	21,500	67,592	118,232	157,910	184,100
600,000	60,120	120,780	166,470	197,670	27,500	87,620	148,280	193,970	225,170
700,000	76,104	144,756	196,440	232,635	33,500	109,604	178,256	229,940	265,135
800,000	92,088	168,732	226,410	267,600	39,500	131,588	208,232	265,910	307,100
1,000,000	126,102	216,756	286,440	337,635	53,500	179,602	270,256	339,940	391,135
2,000,000	322,080	456,732	586,410	687,600	120,000	442,080	576,732	706,410	807,600
3,000,000	522,120	696,780	886,470	1,037,670	180,000	702,120	876,780	1,066,470	1,217,670
4,000,000	722,100	936,756	1,186,440	1,387,635	240,000	962,100	1,176,756	1,426,440	1,627,635
5,000,000	922,080	1,176,732	1,486,410	1,737,600	300,000	1,222,080	1,476,732	1,786,410	2,037,600
6,000,000	1,122,120	1,416,780	1,786,470	2,087,670	360,000	1,482,120	1,776,780	2,146,470	2,447,670
10,000,000	1,922,100	2,376,756	2,986,440	3,487,635	600,000	2,522,100	2,976,756	3,586,440	4,087,635
15,000,000	2,922,120	3,576,780	4,486,470	5,237,670	900,000	3,822,120	4,476,780	5,386,470	6,137,670
30,000,000	5,922,120	7,176,780	8,986,470	10,487,670	1,800,000	7,722,120	8,976,780	10,786,470	12,287,670

Tab. 1 b, utvisande för behållning i dödsbo å angivna belopp under förutsättning, att behållningen uppdelas på 3 lika stora arvslotter, dels arvsskatt enligt gällande bestämmelser, dels stämpelavgift enligt förslag, dels ock sammanlagda beloppet av arvsskatt och stämpelavgift.

Procent.

Behållning i dödsbo, efterlevande makes andel frånräknad, kr.	Summa arvsskatt enligt gällande bestämmelser, %				Stämpelavgift enligt förslag, %	Sammanlagda beloppet av arvsskatt och stämpelavgift, %			
	kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV		kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV
1,000	—	1.80	1.80	1.80	—	—	1.80	1.80	1.80
2,000	—	1.80	2.40	2.40	—	—	1.80	2.40	2.40
3,000	1.00	2.00	4.00	4.00	—	1.00	2.00	4.00	4.00
4,000	1.00	2.40	5.25	5.25	—	1.00	2.40	5.25	5.25
5,000	1.00	2.64	6.00	6.00	—	1.00	2.64	6.00	6.00
6,000	1.00	3.00	7.00	7.00	—	1.00	3.00	7.00	7.00
8,000	1.00	3.15	7.50	7.50	—	1.00	3.15	7.50	7.50
10,000	1.08	3.54	8.55	8.55	—	1.08	3.54	8.55	8.55
15,000	1.40	4.40	10.80	10.80	—	1.40	4.40	10.80	10.80
20,000	1.62	4.92	12.15	12.15	—	1.62	4.92	12.15	12.15
25,000	1.91	5.57	13.80	13.80	—	1.91	5.57	13.80	13.80
30,000	2.10	6.00	14.90	14.90	—	2.10	6.00	14.90	14.90
35,000	2.21	6.24	15.51	15.51	—	2.21	6.24	15.51	15.51
40,000	2.42	6.68	16.13	16.61	—	2.42	6.68	16.13	16.61
50,000	2.72	7.32	16.86	18.24	—	2.72	7.32	16.86	18.24
60,000	2.95	7.80	17.45	19.45	0.50	3.45	8.80	17.95	19.95
70,000	3.24	8.38	18.49	20.91	0.86	4.10	9.24	19.35	21.77
80,000	3.45	8.82	19.23	22.01	1.13	4.58	9.95	20.41	23.14
90,000	3.68	9.20	19.97	22.97	1.33	4.96	10.53	21.30	24.30
100,000	3.86	9.77	20.45	23.64	1.50	5.36	11.27	21.95	25.14
125,000	4.32	10.92	21.34	25.08	2.00	6.32	12.92	23.34	27.08
150,000	4.78	12.12	21.98	26.78	2.33	7.11	14.45	24.31	29.11
200,000	5.68	13.87	23.22	28.80	2.75	8.43	16.62	25.97	31.55
300,000	7.04	16.26	25.49	30.89	3.50	10.54	19.76	28.99	34.39
400,000	8.28	18.19	26.61	31.91	3.88	12.16	22.07	30.49	35.79
500,000	9.22	19.85	27.28	32.52	4.30	13.52	23.65	31.53	36.32
600,000	10.02	20.13	27.75	32.95	4.58	14.60	24.71	32.33	37.53
700,000	10.87	20.68	28.06	33.23	4.79	15.56	25.47	32.85	38.02
800,000	11.51	21.09	28.30	33.45	4.94	16.45	26.03	33.24	38.39
1,000,000	12.61	21.68	28.64	33.76	5.35	17.96	27.03	33.99	39.11
2,000,000	16.10	22.84	29.32	34.38	6.00	22.10	28.34	35.32	40.38
3,000,000	17.40	23.28	29.55	34.59	6.00	23.40	29.23	35.55	40.59
4,000,000	18.05	23.42	29.66	34.69	6.00	24.05	29.42	35.66	40.69
5,000,000	18.44	23.55	29.73	34.55	6.00	24.44	29.55	35.73	40.55
6,000,000	18.70	23.61	29.77	34.79	6.00	24.70	29.61	35.77	40.79
10,000,000	19.22	23.77	29.86	34.88	6.00	25.22	29.77	35.86	40.88
15,000,000	19.48	23.85	29.91	34.92	6.00	25.48	29.85	35.91	40.92
30,000,000	19.77	23.92	29.95	34.97	6.00	25.77	29.92	35.95	40.97

Tab. 2 a, utvisande för angivna gåvobelopp dels gåvoskatt enligt gällande bestämmelser, dels stämpelavgift enligt förslag, dels ock sammanlagda beloppet av gåvoskatt och stämpelavgift.

Absoluta tal.

Gåvobelopp, kr.	Gåvoskatt enligt gällande bestämmelser, kr.				Stämpel- avgift enligt förslag, kr.	Sammanlagda beloppet av gåvoskatt och stämpelavgift, kr.			
	kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV		kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV
1,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—
3,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—
4,000	50	160	390	390	—	50	160	390	390
5,000	70	220	540	540	—	70	220	540	540
6,000	90	280	690	690	—	90	280	690	690
8,000	150	440	1,090	1,090	—	150	440	1,090	1,090
10,000	210	600	1,490	1,490	—	210	600	1,490	1,490
15,000	390	1,060	2,490	2,640	—	390	1,060	2,490	2,640
20,000	590	1,560	3,490	3,890	—	590	1,560	3,490	3,890
25,000	840	2,160	4,740	5,390	—	840	2,160	4,740	5,390
30,000	1,090	2,760	5,990	6,890	—	1,090	2,760	5,990	6,890
35,000	1,390	3,510	7,240	8,390	—	1,390	3,510	7,240	8,390
40,000	1,690	4,260	8,490	9,890	—	1,690	4,260	8,490	9,890
50,000	2,390	6,060	10,990	13,390	—	2,390	6,060	10,990	13,390
60,000	3,190	7,860	13,490	16,890	300	3,490	8,160	13,790	17,190
70,000	4,090	9,960	16,490	20,390	600	4,690	10,560	17,090	20,990
80,000	5,040	12,060	19,490	23,890	900	5,940	12,960	20,390	24,790
90,000	6,040	14,160	22,490	27,390	1,200	7,240	15,360	23,690	28,590
100,000	7,040	16,260	25,490	30,890	1,500	8,540	17,760	26,990	32,390
125,000	10,040	22,260	32,990	39,640	2,500	12,540	24,760	35,490	42,140
150,000	13,040	28,260	40,490	48,390	3,500	16,540	31,760	43,990	51,890
200,000	20,040	40,260	55,490	65,890	5,500	25,540	45,760	60,990	71,390
300,000	36,040	64,260	85,490	100,890	10,500	46,540	74,760	95,990	111,390
400,000	54,040	88,260	115,490	135,890	15,500	69,540	103,760	130,990	151,390
500,000	74,040	112,260	145,490	170,890	21,500	95,540	133,760	166,990	192,390
600,000	94,040	136,260	175,490	205,890	27,500	121,540	163,760	202,990	233,390
700,000	114,040	160,260	205,490	240,890	33,500	147,540	193,760	238,990	274,390
800,000	134,040	184,260	235,490	275,890	39,500	173,540	223,760	274,990	315,390
1,000,000	174,040	232,260	295,490	345,890	53,500	227,540	285,760	348,990	399,390
2,000,000	374,040	472,260	595,490	695,890	120,000	494,040	592,260	715,490	815,890
3,000,000	574,040	712,260	895,490	1,045,890	180,000	754,040	892,260	1,075,490	1,225,890
4,000,000	774,040	952,260	1,195,490	1,395,890	240,000	1,014,040	1,192,260	1,435,490	1,635,890
5,000,000	974,040	1,192,260	1,495,490	1,745,890	300,000	1,274,040	1,492,260	1,795,490	2,045,890
6,000,000	1,174,040	1,432,260	1,795,490	2,095,890	360,000	1,534,040	1,792,260	2,155,490	2,455,890
10,000,000	1,974,040	2,392,260	2,995,490	3,495,890	600,000	2,574,040	2,992,260	3,595,490	4,095,890
15,000,000	2,974,040	3,592,260	4,495,490	5,245,890	900,000	3,874,040	4,492,260	5,395,490	6,145,890
30,000,000	5,974,040	7,192,260	8,995,490	10,495,890	1,800,000	7,774,040	8,992,260	10,795,490	12,295,890

Tab. 2 b, utvisande för angivna gåvobelopp dels gåvoskatt enligt gällande bestämmelser, dels stämpelavgift enligt förslag, dels ock sammanlagda beloppet av gåvoskatt och stämpelavgift.

Procent.

Gåvobelopp, kr.	Gåvoskatt enligt gällande bestämmelser, %				Stämpel- avgift enligt förslag, kr.	Sammanlagda beloppet av gåvoskatt och stämpelavgift, %			
	kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV		kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV
1,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—
3,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—
4,000	1.25	4.00	9.75	9.75	—	1.25	4.00	9.75	9.75
5,000	1.40	4.40	10.80	10.80	—	1.40	4.40	10.80	10.80
6,000	1.50	4.67	11.50	11.50	—	1.50	4.67	11.50	11.50
8,000	1.88	5.50	13.63	13.63	—	1.88	5.50	13.63	13.63
10,000	2.10	6.00	14.90	14.90	—	2.10	6.00	14.90	14.90
15,000	2.60	7.07	16.60	17.60	—	2.60	7.07	16.60	17.60
20,000	2.95	7.80	17.45	19.45	—	2.95	7.80	17.45	19.45
25,000	3.36	8.64	18.96	21.56	—	3.36	8.64	18.96	21.56
30,000	3.63	9.20	19.97	22.97	—	3.63	9.20	19.97	22.97
35,000	3.97	10.08	20.69	23.97	—	3.97	10.08	20.69	23.97
40,000	4.23	10.65	21.23	24.73	—	4.23	10.65	21.23	24.73
50,000	4.78	12.12	21.98	26.78	—	4.78	12.12	21.98	26.78
60,000	5.32	13.10	22.48	28.15	0.50	5.82	13.60	22.98	28.65
70,000	5.84	14.23	23.56	29.13	0.86	6.70	15.09	24.42	29.99
80,000	6.30	15.08	24.86	29.86	1.13	7.43	16.21	25.49	30.99
90,000	6.71	15.78	24.99	30.43	1.33	8.04	17.06	26.32	31.76
100,000	7.04	16.26	25.49	30.89	1.50	8.54	17.76	26.99	32.39
125,000	8.03	17.81	26.39	31.71	2.00	10.03	19.81	28.39	33.71
150,000	8.69	18.84	26.99	32.26	2.33	11.02	21.17	29.32	34.69
200,000	10.02	20.13	27.75	32.95	2.75	12.77	22.88	30.50	35.70
300,000	12.01	21.42	28.50	33.63	3.50	15.51	24.92	32.00	37.18
400,000	13.51	22.07	28.87	33.97	3.88	17.39	25.95	32.75	37.35
500,000	14.81	22.45	29.10	34.18	4.30	19.11	26.76	33.40	38.43
600,000	15.67	22.71	29.25	34.32	4.58	20.25	27.29	33.83	38.90
700,000	16.29	22.89	29.36	34.41	4.79	21.08	27.68	34.15	39.20
800,000	16.76	23.03	29.44	34.49	4.94	21.70	27.97	34.38	39.43
1,000,000	17.40	23.23	29.55	34.59	5.35	22.75	28.53	34.90	39.94
2,000,000	18.70	23.61	29.77	34.79	6.00	24.70	29.61	35.77	40.79
3,000,000	19.13	23.74	29.85	34.86	6.00	25.13	29.74	35.85	40.86
4,000,000	19.35	23.81	29.89	34.90	6.00	25.35	29.81	35.89	40.90
5,000,000	19.48	23.85	29.91	34.92	6.00	25.48	29.85	35.91	40.93
6,000,000	19.57	23.87	29.92	34.93	6.00	25.57	29.87	35.92	40.93
10,000,000	19.74	23.92	29.95	34.96	6.00	25.74	29.92	35.95	40.96
15,000,000	19.83	23.95	29.97	34.97	6.00	25.83	29.95	35.97	40.97
30,000,000	19.91	23.97	29.98	34.99	6.00	25.91	29.97	35.98	40.99